

การใช้แบบฝึกทักษะเพื่อแก้ปัญหการเรียนรู้คำภาษาเขมรในภาษาไทย
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ตำบลโนนค้อ
อำเภอโนนคูณ จังหวัดศรีสะเกษ

ฉวีวรรณ บุญเต็ม

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๒๘
กระทรวงศึกษาธิการ

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยนี้ สำเร็จได้ด้วยความรู้และความช่วยเหลืออย่างยิ่งจาก คุณครูนันทกา ดลปัดชา ที่ปรึกษาการวิจัย ที่กรุณาช่วยเหลือ ให้คำปรึกษา แนะนำ ตรวจสอบแก้ไข และให้ข้อคิดเห็นต่าง ๆ ที่เอื้อประโยชน์ต่อการทำวิจัยจนเสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณไว้อย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการโรงเรียนโนนค้อวิทยาคมที่ได้อำนวยความสะดวกในการทำวิจัย และขอบคุณนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ปีการศึกษา ๒๕๖๑ เป็นอย่างยิ่งที่ให้ความร่วมมือในการวิจัยในครั้งนี้ จนทำให้รายงานนี้สำเร็จลุล่วงตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณไว้อย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณบิดา มารดา และคณะเพื่อน ที่ได้ติดตามคอยช่วยเหลือและเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัย ซึ่งเป็นผลให้ผู้วิจัยมีกำลังใจ กำลังใจที่ดีในการเก็บข้อมูลในการวิจัย จนทำให้การวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอขอบพระคุณไว้อย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

คุณค่าและประโยชน์ที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอน้อมบูชาต่อคุณบิดา มารดา และคุณครูบาอาจารย์ทุกท่าน

ประการสำคัญ องค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัยนี้ขอมอบเป็นแนวทางในการศึกษาพัฒนางานวิจัย ของผู้ที่สนใจ เพื่อใช้ประโยชน์ในการพัฒนาบุคลากรและชุมชนที่เกี่ยวข้องให้เจริญก้าวหน้าต่อไป

ฉวีวรรณ บุญเต็ม

กันยายน ๒๕๖๑

ฉวีวรรณ บุญเต็ม : การใช้แบบฝึกทักษะเพื่อแก้ปัญหการเรียนรู้คำภาษาเขมรในภาษาไทยของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ตำบลโนนค้อ อำเภอโนนคูณ จังหวัดศรี
สะเกษ

ที่ปรึกษาการวิจัย : นางนันทกา ดลปัดชา, ๔๑ หน้า

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยเรื่องการใช้แบบฝึกทักษะเพื่อแก้ปัญหการเรียนรู้คำภาษาเขมรในภาษาไทยของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ตำบลโนนค้อ อำเภอโนนคูณ จังหวัดศรีสะเกษ มีวัตถุประสงค์เพื่อ
แก้ปัญหการเรียนรู้คำภาษาเขมรในภาษาไทย เพื่อศึกษาพัฒนาการในการการเรียนรู้คำภาษาเขมรในภาษาไทยของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และเพื่อสร้างองค์ความรู้และสัมพันธไมตรีที่ดีของผู้เรียน และการทำงานเป็นทีม โดย
ผู้วิจัยได้ศึกษาเชิงลึกด้วยวิธีการวิจัยเชิงสถิติ และได้วิเคราะห์ปัญหา เลือกกลุ่มเป้าหมาย สร้างแบบฝึกทักษะ แล้ว
นำไปให้นักเรียนฝึกปฏิบัติ และวิเคราะห์ผล และเสนอผลการวิจัยด้วยวิธีทางสถิติ

ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนมีพัฒนาการในการเรียนรู้เรื่องคำภาษาเขมรในภาษาไทยอยู่ในเกณฑ์ ดีมาก ๑๓
ทีม คิดเป็นร้อยละ ๓๒.๕ อยู่ในเกณฑ์ ดี ๑๒ ทีม คิดเป็นร้อยละ ๓๐ อยู่ในเกณฑ์ พอใช้ ๑๐ ทีม คิดเป็นร้อย
ละ ๒๕ อยู่ในเกณฑ์ ปรับปรุง ๕ ทีม คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๕ การใช้แบบฝึกทักษะแก้ปัญหการเรียนรู้คำภาษาเขมร
ในภาษาไทยทำให้นักเรียนมีพัฒนาการในการเรียนรู้มากขึ้น และกระบวนการทำงานเป็นทีมสามารถสร้าง
สัมพันธไมตรีที่ดีต่อกันได้เป็นอย่างดี รวมถึงมีความสามัคคีกันมากยิ่งขึ้น

ผลการวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบเทคนิคการสอนเรื่องคำภาษาเขมรในภาษาไทย และทราบถึงปัญหา วิธีการ
แก้ปัญหาที่สามารถนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอน และใช้ในการวิจัยในครั้งต่อไป

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อ	ข
สารบัญ	ค
บทที่ ๑ บทนำ	ด
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	ด
คำถามการวิจัย	ด
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	๒
สมมติฐานของการวิจัย	๒
ขอบเขตของการวิจัย	๒
ตัวแปรที่ศึกษา	๓
นิยามคำศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย	๓
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	๓
บทที่ ๒ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๔
แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	๔
ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	๑๖
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๒๑
กรอบแนวคิดการวิจัย	๒๓
บทที่ ๓ วิธีดำเนินการวิจัย	๒๔
ประเด็นที่ศึกษา	๒๔
ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง	๒๔
ขั้นตอนและวิธีวิจัย	๒๔
การเก็บรวบรวมข้อมูล	๒๖
การวิเคราะห์ข้อมูล	๒๖
การนำเสนอผลการวิจัย	๒๗
บทที่ ๔ วิเคราะห์ข้อมูล	๒๘
บทที่ ๕ สรุปผล อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ	๓๐
สรุปผลการวิจัย	๓๐
อภิปรายผล	๓๐
ข้อเสนอแนะ	๓๐
บรรณานุกรม	๓๑
ภาคผนวก	๓๓
ประวัติผู้วิจัย	๔๑

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ ๑	ตารางแสดงคะแนนการทําแบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓/๑	๒๘
ตารางที่ ๒	ตารางแสดงคะแนนการทําแบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓/๒	๒๙
ตารางที่ ๓	ตารางแสดงคะแนนการทําแบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓/๓	๒๙

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยเป็นเครื่องมือการสื่อสารของคนในชาติ เป็นวัฒนธรรมของชาติ ใช้ทำความเข้าใจกันและใช้ภาษาประกอบกิจการงานทั้งส่วนตน ครอบครัว ตลอดจนกิจกรรมในสังคมและประเทศชาติ ภาษาไทยยังเป็นเครื่องมือการเรียนรู้ การบันทึกเรื่องราวจากอดีตจนถึงปัจจุบัน ดังนั้น การเรียนการสอนภาษาไทยจึงต้องสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร สอนภาษาไทยให้คนรักการอ่าน การเขียนที่จะแสวงหาความรู้และประสบการณ์ บันทึกความรู้และข้อมูลข่าวสาร ใช้ภาษาไทยได้ถูกต้องในฐานะเป็นวัฒนธรรมทางภาษา ให้ผู้เรียนเกิดความชื่นชม ซาบซึ้ง และภูมิใจในภาษาไทย เห็นคุณค่าของ วรรณคดีและวรรณกรรม ตลอดจนภูมิปัญญาทางภาษาของบรรพบุรุษที่ได้สร้างสรรค์จนเกิดผลงานอย่างมีศิลปะ ซึ่งเป็นส่วนสร้างเสริมความงดงามในชีวิตอีกด้วย

คนไทยเป็นชนชาติหนึ่งที่มีภาษาเป็นของตนเองทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนที่เราเรียกกันว่าภาษาไทยซึ่งเป็นมรดกอันล้ำค่าที่บรรพบุรุษไทยได้สร้างสมไว้ เพื่อให้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารเรื่องราว ความคิด ไปยังผู้อื่น แต่ในปัจจุบันเราคงจะปฏิเสธไม่ได้ว่าสภาพปัญหาการใช้ภาษาไทยยังมีอยู่หลายด้านรวมไปถึงการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย โดยเฉพาะปัญหาทางด้านการเขียนซึ่งเป็นทักษะอย่างหนึ่งในทักษะทางภาษาทั้ง ๔ ทักษะ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน

ภาษาไทยมีการยืมจากภาษาต่างประเทศเข้ามาปะปนเป็นเวลานานแล้ว แม้ในหลักศิลาจารึกของพ่อขุนรามคำแหงเมื่อปี พ.ศ. ๑๘๒๕ ก็ยังปรากฏคำยืมมาจากภาษาบาลีสันสกฤต และเขมรเข้ามาปะปนมากมาย โดยประเทศไทยมีการติดต่อกับต่างชาติมาช้านานย่อมทำให้มีภาษาต่างประเทศเข้ามาปะปนอยู่ในภาษาไทยเป็นจำนวนมาก เช่น เขมร จีน ขวา มลายู ญวน ญี่ปุ่น เปอร์เซีย โปรตุเกส ฝรั่งเศส พม่า มอญ อังกฤษ ซึ่งสาเหตุการยืมภาษานั้นเกิดจาก ความสัมพันธ์ทางถิ่นฐาน การมีอาณาเขตติดต่อหรือใกล้เคียงกันกับมิตรประเทศ ความสัมพันธ์ทางการค้า การติดต่อซื้อขายแลกเปลี่ยนสินค้ากับต่างประเทศ ความสัมพันธ์ทางศาสนาและวัฒนธรรม การเผยแพร่ศิลปะ วรรณคดี ของต่างประเทศสู่ประเทศไทย การศึกษาและการกีฬา การที่นักเรียนไทยไปศึกษาที่ต่างประเทศทำให้รับวิชาความรู้ และวิทยาการมากมาย ความสัมพันธ์ทางการทูต การเจริญสัมพันธไมตรีซึ่งกันและกันระหว่างไทยกับต่างประเทศ

คำยืมจากภาษาเขมร เป็นอีกหนึ่งภาษาที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ยังไม่สามารถจำแนกหรือใช้คำได้ถูกต้อง และเป็นปัญหาต่อการเรียนในระดับที่สูงขึ้นอีกด้วย

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจจะสร้างแบบฝึกให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคมได้ฝึกทักษะและเรียนรู้คำภาษาเขมรในภาษาไทย เพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้คำในระดับที่สูงขึ้น และเป็นการอนุรักษ์ทางมรดกทางภาษาให้คงอยู่สืบลูกหลานต่อไป

คำถามการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งคำถามการวิจัยไว้ ดังนี้

๑. การใช้แบบฝึกทักษะจะสามารถแก้ปัญหาการเรียนคำภาษาเขมรในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ตำบลโนนค้อ อำเภอโนนคูณ จังหวัดศรีสะเกษได้หรือไม่
๒. การใช้แบบฝึกทักษะจะสามารถทำให้นักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้นได้อยู่ในระดับใด
๓. การทำกิจกรรมเป็นทีมทำให้นักเรียนมีความรู้และความสุขหรือไม่ อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งวัตถุประสงค์ของการวิจัย เรื่องการใช้แบบฝึกทักษะเพื่อแก้ปัญหาคำภาษาเขมรในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ตำบลโนนค้อ อำเภอนาคู จังหวัดนครราชสีมา ไว้ดังนี้

๑. เพื่อแก้ปัญหาคำภาษาเขมรในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ตำบลโนนค้อ อำเภอนาคู จังหวัดนครราชสีมา
๒. เพื่อศึกษาพัฒนาการในการเรียนคำภาษาเขมรในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ตำบลโนนค้อ อำเภอนาคู จังหวัดนครราชสีมา
๓. เพื่อสร้างองค์ความรู้และสัมพันธไมตรีที่ดีของผู้เรียน และการทำงานเป็นทีม

สมมติฐานของการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานการวิจัย เรื่องการใช้แบบฝึกทักษะเพื่อแก้ปัญหาคำภาษาเขมรในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ตำบลโนนค้อ อำเภอนาคู จังหวัดนครราชสีมา ไว้ดังนี้

๑. การใช้แบบฝึกทักษะน่าจะสามารถแก้ปัญหาคำภาษาเขมรในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ตำบลโนนค้อ อำเภอนาคู จังหวัดนครราชสีมา ได้
๒. นักเรียนน่าจะมีพัฒนาการในการเรียนรู้ เรื่องการเรียนคำภาษาเขมรในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ อยู่ในระดับ ดี
๓. กระบวนการทำงานเป็นทีมน่าจะช่วยสร้างองค์ความรู้และสัมพันธไมตรีที่ดีของผู้เรียนได้มากขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตแบ่งออกเป็น ๓ ส่วน ดังต่อไปนี้

๑. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

๑.๑ ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ตำบลโนนค้อ อำเภอนาคู จังหวัดนครราชสีมา ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๑ จำนวนนักเรียน ๘๘ คน

๒. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตด้านเนื้อหาที่ครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

๒.๑ แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑

๒.๒ แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้และเทคนิคการสอนภาษาไทย

๒.๓ แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ

๒.๔ แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย

๒.๕ แนวคิดเกี่ยวกับคำภาษาเขมรในภาษาไทย

๒.๖ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

๓. ขอบเขตด้านระยะเวลา

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตด้านระยะเวลาในการศึกษาค้นคว้าวิจัย เริ่มตั้งแต่วันที่ ๓๐ เดือน กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๑ ถึง วันที่ ๒๔ เดือน สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๑

ตัวแปรที่ศึกษา

๒.๑ ตัวแปรต้น คือ แบบฝึกทักษะคำภาษาเขมรในภาษาไทย

๒.๒ ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การใช้แบบฝึกทักษะเพื่อแก้ปัญหาการเรียนคำภาษาเขมรในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ตำบลโนนค้อ อำเภอโนนคูณ จังหวัดศรีสะเกษ

นิยามคำศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

๑. แบบฝึกทักษะ หมายถึง ชุดฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยมีการนำนวัตกรรมทางการศึกษามาใช้ ซึ่งประกอบด้วยสื่อ อุปกรณ์ เพื่อให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น

๒. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถในการด้านทักษะกระบวนการทางภาษาไทย และคะแนนที่ได้จากการทดสอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ซึ่งวัดได้จากการทำแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

๓. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ตำบลโนนค้อ อำเภอโนนคูณ จังหวัดศรีสะเกษ ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๑ จำนวน ๘๘ คน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

๑. แบบฝึกสามารถแก้ปัญหาการเรียนคำภาษาเขมรในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ตำบลโนนค้อ อำเภอโนนคูณ จังหวัดศรีสะเกษได้

๒. นักเรียนมีพัฒนาการในการการเรียนคำภาษาเขมรในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ตำบลโนนค้อ อำเภอโนนคูณ จังหวัดศรีสะเกษได้ดีมากขึ้น

๓. นักเรียนมีความรู้และมีสัมพันธไมตรีที่ดีต่อเพื่อน และเรียนรู้การทำงานเป็นทีม

บทที่ ๒

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัย การใช้แบบฝึกทักษะเพื่อแก้ปัญหาการเรียนคำภาษาเขมรในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ตำบลโนนค้อ อำเภอโนนคูณ จังหวัดศรีสะเกษ นี้ ผู้วิจัยได้ศึกษารวบรวมแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษา และกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ซึ่งมี รายละเอียด ดังนี้

๑. แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

- ๑.๑ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑
- ๑.๒ การจัดการเรียนรู้และเทคนิคการสอนภาษาไทย
- ๑.๓ แบบฝึกทักษะ
- ๑.๔ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย
- ๑.๕ คำภาษาเขมรในภาษาไทย

๒. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

- ๒.๑ ทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีความหมายของออสซูเบล (Ausubel)
- ๒.๒ ทฤษฎีพัฒนาการสติปัญญาของ Piaget

๓. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

๔. กรอบแนวคิดการวิจัย

แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

๑.๑ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ เป็นหลักสูตรที่กำหนดขึ้นเพื่อมุ่งพัฒนา ผู้เรียนทุกคนซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรมมีจิตสำนึกในความเป็น พลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษต่อการศึกษาต่ออาชีวศึกษาและการศึกษาตลอดชีวิต โดย มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ

หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

๑. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมาย สำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความ เป็นสากล
๒. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชนที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสดำเนินการศึกษาอย่างเสมอภาคและมีคุณภาพ
๓. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับ สภาพและความต้องการของท้องถิ่น
๔. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลา และการจัดการเรียนรู้
๕. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

๖. เป็นหลักสูตรการศึกษา สำหรับ การศึกษาในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัยครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุขมีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

๑. มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

๒. มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต

๓. มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย

๔. มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

๕. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ในการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ดังนี้

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ ๕ ประการ ดังนี้

๑. **ความสามารถในการสื่อสาร** เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษา ถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช่วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

๒. **ความสามารถในการคิด** เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิด อย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

๓. **ความสามารถในการแก้ปัญหา** เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้น ต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

๔. **ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต** เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

๕. **ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี** เป็นความสามารถในการเลือก และใช้ เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ในด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

๑. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
๒. ซื่อสัตย์สุจริต
๓. มีวินัย
๔. ใฝ่เรียนรู้
๕. อยู่อย่างพอเพียง
๖. มุ่งมั่นในการทำงาน
๗. รักความเป็นไทย
๘. มีจิตสาธารณะ

นอกจากนี้ สถานศึกษาสามารถกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพิ่มเติมให้สอดคล้องตามบริบทและจุดเน้นของตนเอง

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ ๑ การอ่าน

มาตรฐาน ท ๑.๑ ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ ๒ การเขียน

มาตรฐาน ท ๒.๑ ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระที่ ๓ การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท ๓.๑ สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

สาระที่ ๔ หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท ๔.๑ เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

สาระที่ ๕ วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท ๕.๑ เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

คุณภาพผู้เรียน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓

• อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง ข้อความ เรื่องสั้นๆ และบทร่ายกรองง่ายๆ ได้ถูกต้องคล่องแคล่ว เข้าใจความหมายของคำและข้อความที่อ่าน ตั้งคำถามเชิงเหตุผล ลำดับเหตุการณ์ คาดคะเนเหตุการณ์ สรุปความรู้ข้อคิดจากเรื่องที่อ่าน ปฏิบัติตามคำสั่ง คำอธิบายจากเรื่องที่อ่านได้ เข้าใจความหมายของข้อมูลจากแผนภาพแผนที่ และแผนภูมิอ่านหนังสืออย่างสม่ำเสมอ และมีมารยาทในการอ่าน

- มีทักษะในการคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด เขียนบรรยาย บันทึกประจำวัน เขียนจดหมายลาครู เขียนเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ เขียนเรื่องตามจินตนาการและมีมารยาทในการเขียน

- เล่ารายละเอียดและบอกสาระสำคัญ ตั้งคำถาม ตอบคำถาม รวมทั้งพูดแสดงความคิดเห็นความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู พูดสื่อสารเล่าประสบการณ์และพูดแนะนำ หรือพูดเชิญชวนให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม และมีมารยาทในการฟัง ดู และพูด

- สะกดคำและเข้าใจความหมายของคำ ความแตกต่างของคำและพยางค์ หน้าที่ของคำ ในประโยค มีทักษะการใช้พจนานุกรมในการค้นหาความหมายของคำแต่งประโยคง่าย ๆ แต่งคำคล้องจองแต่งคำขวัญ และเลือกใช้ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาถิ่นได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

- เข้าใจและสามารถสรุปข้อคิดที่ได้จากการอ่านวรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน แสดงความคิดเห็นจากวรรณคดีที่อ่าน รู้จักเพลงพื้นบ้าน เพลงกล่อมเด็ก ซึ่งเป็นวัฒนธรรมของท้องถิ่น ร้องบทร้องเล่นสำหรับเด็กในท้องถิ่น ท่องจำบทอาขยานและบทร้อยกรอง ที่มีคุณค่าตามความสนใจได้

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

- อ่านออกเสียงบทร้อยแก้วและบทร้อยกรองเป็นทำนองเสนาะได้ถูกต้อง อธิบายความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัยของคำ ประโยค ข้อความ สำนวนโวหาร จากเรื่องที่อ่าน เข้าใจคำแนะนำ คำอธิบายในคู่มือต่างๆ แยกแยะข้อคิดเห็นและข้อเท็จจริง รวมทั้งจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านและนำความรู้ความคิดจากเรื่องที่อ่านไปตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตได้ มีมารยาทและมีนิสัยรักการอ่าน และเห็นคุณค่าสิ่งที่อ่าน

- มีทักษะในการคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัดและครึ่งบรรทัด เขียนสะกดคำ แต่งประโยคและเขียนข้อความ ตลอดจนเขียนสื่อสารโดยใช้ถ้อยคำชัดเจนเหมาะสม ใช้แผนภาพ โครงเรื่องและแผนภาพความคิด เพื่อพัฒนางานเขียน เขียนเรียงความ ย่อความ จดหมายส่วนตัว กรอกแบบรายการต่างๆ เขียนแสดงความรู้สึกและความคิดเห็น เขียนเรื่องตามจินตนาการอย่างสร้างสรรค์ และมีมารยาทในการเขียน

- พูดแสดงความรู้ ความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู เล่าเรื่องย่อหรือสรุปจากเรื่องที่ฟังและดูตั้งคำถาม ตอบคำถามจากเรื่องที่ฟังและดู รวมทั้งประเมินความน่าเชื่อถือจากการฟังและดูโฆษณาอย่างมีเหตุผล พูดตามลำดับขั้นตอนเรื่องต่างๆ อย่างชัดเจน พุดรายงานหรือประเด็นค้นคว้าจาก การฟัง การดู การสนทนา และพูดโน้มน้าวได้อย่างมีเหตุผล รวมทั้งมีมารยาทในการดูและพูด

- สะกดคำและเข้าใจความหมายของคำ สำนวน คำพังเพยและสุภาษิต รู้และเข้าใจชนิดและหน้าที่ของคำ ในประโยค ชนิดของประโยคและคำภาษาต่างประเทศในภาษาไทย ใช้คำราชาศัพท์และคำสุภาพได้อย่างเหมาะสม แต่งประโยคแต่งบทร้อยกรองประเภทกลอนสี่ กลอนสุภาพ และกาพย์ยานี ๑๑

- เข้าใจและเห็นคุณค่าวรรณคดีและวรรณกรรมที่อ่าน เล่านิทานพื้นบ้าน ร้องเพลงพื้นบ้านของท้องถิ่น นำข้อคิดเห็นจากเรื่องที่อ่านไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง และท่องจำบทอาขยานตามที่กำหนดได้

๑.๒ การจัดการเรียนรู้และเทคนิคการสอนภาษาไทย

การสอนภาษาไทยในปัจจุบันเปลี่ยนแนวคิดไปจากเดิม ไม่เน้นการอ่านออกเขียนได้เพียงอย่างเดียว แต่จะเน้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารกับผู้อื่นอย่างมีประสิทธิภาพ และใช้ภาษาในการแก้ปัญหาในการดำรงชีวิตและปัญหาของสังคม เน้นการสอนภาษาไทยในฐานะเครื่องมือการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแสวงหาความรู้ด้วยตนเองสามารถนำความรู้มาใช้ในการพัฒนาตนเอง

นอกจากนั้นยังต้องสอนภาษาเพื่อพัฒนาความคิด ผู้เรียนที่มีความคิดจะต้องมีประสบการณ์และประมวลค่ามากพอที่จะสร้างความคิดได้ลึกซึ้ง และคิดได้อย่างชาญฉลาดรอบคอบ ขณะเดียวกันการสอนภาษาไทยจะต้องเน้นการรักษาภาษาไทยในฐานะเป็นวัฒนธรรม และถ่ายทอดวัฒนธรรมที่บรรพบุรุษได้สร้างสรรค์ในรูปของหลักภาษา ซึ่งเป็นกฎเกณฑ์การใช้ภาษา วรรณคดี และวรรณกรรม ผู้เรียนจะต้องมีทักษะการใช้ภาษาได้ถูกต้องสละสลวย ตามหลัก

ภาษา อ่านวรรณคดีที่บรรพบุรุษได้สร้างสรรค์และสั่งสมมายาวนาน และอ่านวรรณกรรมต่าง ๆ เพื่อศึกษาเรื่องราวของชีวิตที่จะทำชีวิตตนและโลกทัศน์ของผู้อ่านกว้างขวางขึ้น เข้าใจสภาพสังคมและวัฒนธรรมทั้งในอดีต ปัจจุบันและสังคมในอนาคต รวมถึงการศึกษาภูมิปัญญาทางภาษาในท้องถิ่นต่าง ๆ

ความสำคัญของภาษาไทย

กรมวิชาการ (๒๕๔๔ : ๓ - ๗) ได้ประมวลความสำคัญของภาษาไทยบางประการดังนี้

๑. เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร ภาษาที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันนั้นเพื่อต้องการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกและความต้องการใช้ภาษาสื่อความหมายไปสู่ผู้อื่น ด้วยการพูดและการเขียนรวมทั้งใช้ภาษาทำความเข้าใจเรื่องราว ความคิด ความรู้สึก ความต้องการ ฯลฯ กับผู้อื่นด้วยการฟัง การอ่าน และการดู

๒. เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ ความรู้ และประสบการณ์อันมีคุณค่าของบรรพบุรุษได้มีการใช้ภาษาบันทึกและบอกเล่าสืบต่อ ๆ กัน ผ่านยุคสมัยมารุ่นแล้วรุ่นเล่า คนรุ่นหลังจะใช้ภาษาเป็นเครื่องมือศึกษาแสวงหาความรู้ ประสบการณ์ และรับสิ่งที่ประโยชน์นั้นมาใช้พัฒนาตนและสังคมต่อไป

๓. เป็นเครื่องมือเสริมสร้างความเข้าใจอันดีต่อกัน การอยู่ร่วมกันเป็นสิ่งที่มิสิ้นสุดเช่นนั้น สมาชิกในสังคมจะต้องมีความเข้าใจอันดีต่อกัน มีความร่วมมือร่วมใจกันทำงานเพื่อพัฒนาสังคมให้มีความก้าวหน้าตามเป้าหมายร่วมกัน อย่างไรก็ตามการอยู่ร่วมกันในหมู่คนจำนวนมากบางครั้งมีปัญหาและอุปสรรคในการสื่อสารอันเนื่องจากการใช้ภาษา ดังนั้นการใช้ภาษาไทยที่สื่อความหมายได้ชัดเจน ไม่กำกวมเยิ่นเย้อจะก่อให้เกิดความเข้าใจที่ดี ความร่วมมือในสังคมไม่สร้างปัญหาและความแตกแยกคนในสังคมย่อมมีความเข้าใจที่ดีต่อกัน ก่อให้เกิดสันติสุขในสังคม

๔. เป็นเครื่องมือสร้างเอกภาพของชาติ สังคมจะเป็นปึกแผ่นมั่นคงและเจริญรุ่งเรืองก็เพราะคนในสังคมมีความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และมีความรู้สึกผูกพันเป็นพวกพ้องกันเพราะคนไทยมีภาษาไทยที่เป็นภาษากลางหรือภาษามาตรฐานใช้ร่วมกัน ภาษาไทยยังแสดงให้เห็นถึงชาติไทยมีอารยธรรมและมีความเจริญรุ่งเรือง มีภาษาไทยใช้เป็นภาษาประจำชาติใช้สื่อสารกันทำให้เกิดมีความสัมพันธ์ต่อกัน และเกิดความผูกพันเป็นเชื้อชาติเดียวกัน ภาษาไทยทำให้เกิดความเป็นเอกภาพของชาติ เป็นพลังสำคัญทำให้คนไทยเกิดความปรองดองและร่วมมือกันที่จะพัฒนาชาติไทยให้เจริญก้าวหน้ามั่นคงต่อไป

๕. เป็นเครื่องมือช่วยจรรโลงใจ โดยธรรมชาติมนุษย์ทุกเพศทุกวัยต้องการได้รับความจรรโลงใจในชีวิตอยู่เสมอ เด็กเล็ก ๆ ต้องการฟังเสียงเหงือก ลม เสียงเพลงทั้งบทร้องและทำนองย่อมทำให้เกิด ความสำราญใจ อ่านหรือฟังนิทาน นิยาย บทกวี สารคดี บันเทิงคดี คำอวยพร สุภาพคดี ฯลฯ ซึ่งผู้ประพันธ์ได้สรรถ้อยคำอันประณีต ไพเราะ และมีข้อคิดที่ลึกซึ้ง เป็นภาษาเรียงร้อยให้เกิดความ จรรโลงใจแก่ผู้อ่านและผู้ฟัง

แนวการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

การเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญเป็นแนวความคิดที่มุ่งให้ผู้เรียนรู้ด้วยตนเองเรียนรู้จากการปฏิบัติด้วยวิธีการเรียนรู้ที่หลากหลาย ผู้สอนจะต้องวางแผนการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ โดยให้ผู้เรียน และสื่อการเรียนรู้ในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง มีครูเป็นผู้ให้คำปรึกษาการเรียนรู้ ปัจจุบันบทบาทของผู้สอนและผู้เรียนเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม กล่าวคือ ผู้เรียนจะต้องรู้วิธีการเรียนให้ประสบผลสำเร็จ รู้วิธีการแสวงหาความรู้ รู้วิธีการคิดวิเคราะห์ข้อมูล ข่าวสาร สามารถใช้ทักษะทางภาษาเพื่อการอภิปรายการรายงาน การแสวงหาความรู้ สามารถจดบันทึกความรู้ จัดหมวดหมู่ความรู้และเชื่อมโยงความรู้ใหม่และข้อมูลข่าวสารได้อย่างเป็นระบบ ผู้เรียนจะสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ส่วนตัวผู้สอนก็จะปรับบทบาทจากการให้ความรู้โดยการบอก การบรรยาย เป็นการวางแผนจัดกิจกรรม ให้ผู้เรียนลงมือทำกิจกรรม ให้อำนาจการเรียนรู้ ให้หลักการของศาสตร์ที่จะสอน ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการปฏิบัติและสรุปความรู้ ประเมินผลตนเอง ปรับปรุงตนเองให้พัฒนาก้าวหน้าบทบาทของครูจะมีบทบาทวางตนให้

ศิษย์ไว้วางใจน่าเคารพ และผู้ทรงความรู้ เป็นที่ปรึกษาแก่ศิษย์รับฟังความคิดของศิษย์ ได้รับความรู้สึกของศิษย์ วางตนเป็นแบบอย่างที่ดีเป็นตัวแบบในการประพฤติปฏิบัติ

กระทรวงศึกษาธิการ (๒๕๔๔ : ๔) ได้เสนอแนวการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ควรคำนึงถึง ความสำคัญในเรื่องต่อไปนี้

๑. การเรียนรู้อย่างมีความสุข เป็นการจัดการเรียนการสอนในบรรยากาศที่เป็นอิสระแต่มีระเบียบวินัยในตนเอง ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล ผู้เรียนมีวิธีการเรียนรู้ที่หลากหลาย ส่งเสริมให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียน เกิดความภาคภูมิใจในผลงานอันเกิดจากผลสำเร็จในการเรียนรู้ของตน และผู้เรียนได้พัฒนาตนเองเต็มศักยภาพ แนวทางในการจัดการเรียนการสอน คือ บทเรียนมีความหมายและเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน กิจกรรมเรียนรู้หลากหลาย ผู้เรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง มีสื่อการเรียนรู้เหมาะสมกับความสามารถและน่าสนใจ

การประเมินผลมุ่งเน้นศักยภาพของผู้เรียนเป็นรายบุคคลและรายกลุ่มผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน

๒. การเรียนรู้แบบองค์รวม เป็นการเรียนรู้จากการบูรณาการสาระการเรียนรู้และกระบวนการเรียนรู้เข้าด้วยกัน สาระการเรียนรู้จากเรื่องใกล้ตัว ที่อยู่อาศัย ท้องถิ่นของตน สังคม ประเทศชาติ สิ่งแวดล้อม เรื่องของสังคมโลก การเรียนรู้แบบองค์รวมเป็นการบูรณาการความรู้ความ เข้าใจเรื่องที่เรียนให้ลึกซึ้งครอบคลุมปัญหา และมีความหมายต่อการนำไปใช้ในการดำรงชีวิตและการแก้ปัญหาของสังคม

๓. การเรียนรู้จะต้องปรับวัฒนธรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน การเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนต้องมีลีลาการเรียนรู้ (Learning Styles) ของตน มีอิสระในการเรียนรู้ที่มีความรับผิดชอบสูง มีวินัยในตนเอง หากการเรียนรู้โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญผู้เรียนขาดระเบียบวินัย ขาดความเข้มแข็งด้านจริยธรรม ขาดความรับผิดชอบ ขาดความอดทน และความมุ่งมั่นต่อความสำเร็จ และขาดวินัยในการปฏิบัติงาน การเรียนการสอนย่อมล้มเหลว ดังนั้นครูจึงต้องปลูกฝังและสร้างวินัยในตนเองควบคู่ไปกับวิธีการเรียนรู้

๔. การเรียนรู้จากการคิดและการปฏิบัติจริง เป็นการเรียนรู้โดยประมวลข้อมูลความรู้จากประสบการณ์ต่าง ๆ มาวิเคราะห์ให้เป็นความรู้ใหม่ วิธีการใหม่ เพื่อนำความรู้และวิธีการไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม สอดคล้องกัน ผู้เรียนจะแสวงหาข้อมูลจากการอ่าน การสัมภาษณ์ การดูสื่อทางอิเล็กทรอนิกส์ การฟัง แล้วจดบันทึกข้อมูลนามาวิเคราะห์ คิดอย่างรอบคอบและนำความรู้ไปปฏิบัติจริง เป็นการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงจากแหล่งเรียนรู้ สื่อเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อมรอบตัว นำมาสรุปผลสร้างความรู้ด้วยตนเอง

๕. การเรียนรู้ร่วมกับบุคคลอื่น เป็นการเรียนรู้ที่มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นด้วยการแลกเปลี่ยนข้อมูล ความรู้ ความคิดและประสบการณ์ซึ่งกันและกัน ด้วยการนำข้อมูลมาศึกษาทำความเข้าใจร่วมกัน คิดวิเคราะห์ ตีความ แปรความ สังเคราะห์ ข้อมูลและประสบการณ์ สรุปเป็นข้อความรู้ ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่หลากหลาย มีการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน เป็นการปลูกฝังคุณธรรมการอยู่ร่วมกันและการทำงานร่วมกันทำให้พัฒนา ทั้งทักษะทางสังคม และทักษะการทำงานที่ดี

๖. การเรียนรู้โดยมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนและมีส่วนร่วมในผลงาน เป็นการให้ผู้เรียนรู้ร่วมกันวางแผนการเรียนรู้ และปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกัน เช่น การจัดนิทรรศการ การเขียนความรู้เป็นบทความ หรือจัดทำสมุดวิเคราะห์ความรู้ จัดทาแผนภูมิ การรายงานหน้าชั้น การจัด อภิปรายความรู้ การแสดงบทบาทสมมติ และการแสดงละคร ฯลฯ ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ ทักษะกระบวนการทำงานแบบมีส่วนร่วม มีความเป็นประชาธิปไตย รู้จักบทบาทหน้าที่ แบ่งความรับผิดชอบ ปรึกษาหารือ ติดตามผล ประเมินผลงาน และบูรณาการความรู้จากหลายวิชา

๗. การเรียนรู้กระบวนการเรียนรู้ เป็นการเรียนรู้ลีลาการเรียนรู้และความถนัดในการเรียนของตนเอง ผู้เรียนจะรู้กระบวนการเรียนรู้จากการที่ผู้สอนเปิดโอกาสและจัดสถานการณ์ให้ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม เกิดการศึกษาวិเคราะห์และสรุปผลการเรียนรู้เพื่อนำไปใช้เป็นประโยชน์ในการเรียนรู้ต่อไป

๘. การเรียนรู้เพื่อนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตและการประกอบอาชีพ เป็นการนำความรู้ที่ได้จากการเรียน เช่น ทักษะการสื่อสาร ทักษะการแสวงหาความรู้ ทักษะการปฏิบัติงาน ทักษะการวิเคราะห์ ทักษะการจัดการ ทักษะการดำเนินชีวิตและการมีมนุษยสัมพันธ์มาประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตและการประกอบอาชีพ

แนวการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

การจัดการเรียนรู้ให้บรรลุตามมาตรฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ผู้สอนจะต้องศึกษาวิเคราะห์ สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย มาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้นจัดทำสาระการเรียนรู้ช่วงชั้น ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปีหรือรายภาค สาระการเรียนรู้รายปี หรือรายภาค และจัดทำคำอธิบายรายวิชา เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจก่อนจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ผู้สอนจะต้องดำเนินการดังนี้

๑. เลือกรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้สอนต้องเลือกรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย และเหมาะสมกับผู้เรียน เช่น การสืบค้นภูมิปัญญาท้องถิ่นจากแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น การปฏิบัติกิจกรรมตามความสนใจของผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนทำโครงการ

๒. คิดค้นเทคนิคกลวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้สอนสามารถคิดค้นรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบอื่น ๆ และนำมาใช้ให้เหมาะสมกับปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ ความรู้ความสามารถด้านเนื้อหาวิชา ความสนใจและวัยของผู้เรียน ความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้แต่ละช่วงชั้น เวลา สถานที่

๓. จัดกระบวนการเรียนรู้ การจัดกระบวนการเรียนรู้มีหลายรูปแบบ ผู้สอนสามารถเลือกนำมาใช้หรือปรับใช้โดยคำนึงถึงสภาพและลักษณะของผู้เรียน เน้นให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติตามกระบวนการเรียนรู้อย่างมีความสุข

๑.๓ แบบฝึกทักษะ

ความหมายของแบบฝึกทักษะ

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน. (๒๕๕๔ : ๖๔๑) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกทักษะไว้ว่า แบบฝึกหัดหรือชุดการสอนที่เป็นแบบฝึกที่ใช้เป็นตัวอย่างปัญหาหรือคำตั้งที่ตั้งขึ้น เพื่อให้นักเรียนฝึกตอบ

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ. (๒๕๓๗ : ๔๙๐) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกปฏิบัติไว้ว่า เป็นคู่มือให้นักเรียนที่นักเรียนต้องใช้ควบคู่ไปกับการเรียนการสอนจากชุดการสอนเป็นส่วนหนึ่ง

นิเวพลตห์ และกรรณานิก. (๑๙๘๘ : ๖๔๐) อ้างถึงใน วิไลวรรณ พรหมทอง. (๒๕๕๐ : ๑๐) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกทักษะไว้ว่า เป็นโจทย์ปัญหาหรือตัวอย่างที่ยกมาจากหนังสือ เพื่อนำมาใช้สอนหรือให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ให้ดีขึ้นหลังจากที่ได้เรียนมาในบทเรียนแล้ว

ปัทมิตา ขัตติยะ. (๒๕๕๒ : ๓๗) ได้ให้ความหมายของชุดฝึกทักษะไว้ว่า ชุดฝึกหรือแบบฝึกทักษะหมายถึง สื่อการเรียนการสอนที่สร้างขึ้นเพื่อให้ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติให้เกิดทักษะความรู้ ความเข้าใจและมีประสบการณ์เพิ่มมากขึ้น

จากความหมายข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะ หมายถึง สื่อหรือนวัตกรรมที่ครูผู้สอนสร้างขึ้นเพื่อแก้ปัญหาหรือให้นักเรียนได้ฝึกฝน เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ และมีประสบการณ์ที่ดีและถูกต้อง

ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดี

การสร้างแบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแบบฝึกทักษะที่ดีไว้ ดังนี้

วลี สุมิพันธ์. (๒๕๓๐ : ๗๘) ได้กล่าวไว้ว่า ลักษณะของชุดฝึกที่ดีต้องมีลักษณะ ดังนี้

- ๑) เกี่ยวข้องกับบทเรียนที่เรียนมาแล้ว
- ๒) เหมาะสมกับระดับวัย และระดับความสามารถของเด็ก
- ๓) มีคำชี้แจงสั้น ๆ ที่ทำให้นักเรียนเข้าใจได้ง่าย
- ๔) ใช้เวลาเหมาะสม คือ ไม่ใช่เวลานานหรือเร็วเกินไป

สมมาตร มีศรี. (๒๕๓๐ : ๗๘) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับชุดฝึกที่ดีไว้ว่า ต้องเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับบทเรียนที่นักเรียนเรียนมาแล้ว เหมาะกับวัยของผู้เรียน มีคำสั่ง หรือคำอธิบายในการใช้ชุดฝึก มีรูปแบบที่น่าสนใจ มีกิจกรรมที่หลากหลายแบบ

ปราณี อยู่คง. (๒๕๔๖ : ๑๐) ได้กล่าวถึงลักษณะแบบฝึกที่ดีไว้ ดังนี้

- ๑) ต้องมีการฝึกนักเรียนมากพอสมควรในเรื่องหนึ่ง ๆ ก่อนที่จะมีการฝึกเรื่องอื่นต่อไป
- ๒) เป็นชุดฝึกที่เน้นให้ผู้เรียนใช้ความคิดในการฝึกเสมอ
- ๓) ใช้คำศัพท์หรือประโยคที่ใช้ในชีวิตประจำวันของนักเรียน
- ๔) มีกิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายในการปฏิบัติ
- ๕) ประโยคที่ใช้ในชุดฝึกสำหรับนักเรียนควรเป็นข้อความที่กระชับ
- ๖) การฝึกควรเน้นให้ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้
- ๗) ควรเป็นการฝึกแก้ปัญหาในโครงสร้างใหม่ ๆ และสิ่งที่เรียนไปแล้ว

จากลักษณะข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า แบบฝึกที่ดีควรมีรูปแบบหรือกิจกรรมที่หลากหลาย เหมาะสมกับวัย ความสามารถของผู้เรียน มีคำอธิบาย ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจได้ง่ายขึ้น และต้องเป็นเนื้อหาที่สอดคล้องกับบทเรียนที่นักเรียนเคยเรียนมาแล้ว

ประโยชน์และและความสำคัญของแบบฝึกทักษะ

ปราณี อยู่คง. (๒๕๔๖ : ๖๓) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ ดังนี้

- ๑) เป็นอุปกรณ์ การสอนที่ช่วยลดภาระของครูได้มาก
- ๒) ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาให้ดียิ่งขึ้น
- ๓) ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคลทำให้ประสบผลสำเร็จในทางจิตใจมากขึ้น
- ๔) ช่วยเสริมทักษะทางภาษาให้คงทน โดยมีการฝึกซ้ำ ๆ หลาย ๆ ครั้ง
- ๕) ช่วยเป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังเรียนจบบทเรียนแล้ว
- ๖) ช่วยให้ผู้เรียนสามารถทบทวนบทเรียนได้ด้วยตนเอง
- ๗) ช่วยให้ครูมองเห็นปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียนได้ชัดเจน
- ๘) ช่วยให้นักเรียนฝึกฝนได้เต็มที่ นอกเหนือจากที่เรียนในหนังสือเรียน
- ๙) ประหยัดแรงงานและเวลาของครู
- ๑๐) ช่วยให้ผู้เรียนเห็นความก้าวหน้าของผู้เรียน

อดุลย์ ภูปลื้ม. (๒๕๓๙ : ๒๔) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกทักษะไว้ว่า

- ๑) ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนดีมาก
- ๒) ช่วยให้อ่านเนื้อหาและคำศัพท์ได้คงทน
- ๓) ทำให้เกิดความสุขสนุกสนานในขณะที่เรียน
- ๔) ทำให้ทราบทราบความก้าวหน้าของตนเอง
- ๕) สามารถนำแบบฝึกหัดมาทบทวนเนื้อหาเพิ่มเติมได้ด้วยตนเอง
- ๖) ทำให้ทราบข้อบกพร่องของนักเรียน
- ๗) ทำให้ครูประหยัดเวลา
- ๘) ทำให้นักเรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากแนวคิดข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะมีประโยชน์และความสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนพัฒนาในเรื่องนั้น ๆ และยังเป็นการประหยัดแรงงานและเวลาของครูอีกด้วย

การสร้างแบบฝึกทักษะ

การสร้างแบบฝึกทักษะจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สร้างจะต้องมีหลักการและวิธีการในการสร้าง เพื่อให้แบบฝึกนั้นมีประสิทธิภาพ ซึ่งการสร้างแบบฝึกทักษะ ได้มีนักวิชาการเสนอแนะไว้ ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (๒๕๓๗ : ๑๔๕) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างแบบฝึกทักษะไว้ ดังนี้

๑) ศึกษาปัญหาและความต้องการ โดยศึกษาจากการผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

๒) วิเคราะห์เนื้อหาหรือทักษะที่เป็นปัญหา ออกเป็นทักษะย่อย ๆ เพื่อใช้ในการสร้างแบบทดสอบ

๓) พิจารณาวัตถุประสงค์รูปแบบและขั้นตอนการใช้แบบฝึก เช่น จะนำแบบฝึกไปใช้อย่างไร ในแต่ละชุดประกอบด้วยอะไรบ้าง

๔) สร้างแบบทดสอบซึ่งอาจเป็นแบบทดสอบเชิงสำรวจ แบบทดสอบเพื่อวินิจฉัยข้อบกพร่อง แบบทดสอบความก้าวหน้าเฉพาะเรื่องเฉพาะตอน แบบทดสอบที่สร้างจะต้องสอดคล้องกับเนื้อหาหรือทักษะวิเคราะห์ที่วิเคราะห์ไว้

๕) สร้างบัตรฝึกหัดเพื่อใช้พัฒนาทักษะย่อยแต่ละทักษะ แต่ละบัตรจะมีคำถามให้นักเรียนตอบ การกำหนดรูปแบบ ขนาดของบัตร พิจารณาตามความเหมาะสม

๖) สร้างบัตรอ้างอิง เพื่ออธิบายคำหรือแนวทางการตอบ การสร้างนี้อาจทำเพิ่มเติมเมื่อนำบัตรฝึกไปทดลองใช้แล้ว

๗) สร้างแบบบันทึกความก้าวหน้า เพื่อบันทึกผลการเรียน และเพื่อให้เห็นความก้าวหน้าเป็นระยะ ๆ ให้สอดคล้องกับแบบทดสอบความก้าวหน้า

๘) นำแบบฝึกไปทดลองใช้ เพื่อหาข้อบกพร่อง

๙) ปรับปรุง แก้ไข

๑๐) รวบรวมเป็นชุด จัดทำคำชี้แจง คู่มือการใช้ สารบัญ เพื่อใช้ประโยชน์ต่อไป

จากข้อความข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การสร้างแบบฝึกทักษะจะต้องพิจารณาวัตถุประสงค์หรือปัญหา รายย่อยของผู้เรียน การสร้างจะต้องมีการนำมาทดสอบเพื่อหาข้อบกพร่องและคุณภาพของแบบฝึกก่อนแล้วปรับปรุงแก้ไข รวมเป็นชุดเพื่อนำไปใช้แล้วประเมินผลต่อไป

๑.๔ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย

นักวิชาการได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ ดังนี้

จรรยา คุณมี. (๒๕๒๐ : ๖) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า คือ ความรู้ที่ได้รับและทักษะที่พัฒนาขึ้นมาในตัวนักเรียน จากการเรียนปกติ แสดงออกมาให้เห็นได้โดยคะแนนที่สอบได้ในวิชานั้นๆ

ไพศาล หวังพาณิชย์ (๒๕๒๖ : ๘๙) ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า คือ ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เกิดจากความรู้ ทักษะและความสามารถในด้านต่าง ๆ ของนักเรียนจนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์เรียนรู้

สรุปได้ ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ระดับความสำเร็จที่ได้รับจากการเรียนในด้านความรู้ความเข้าใจ และความสามารถด้านวิชาการ รวมทั้งสมรรถภาพทางสมองด้านต่าง ๆ เช่น การคิด การแก้ปัญหา เป็นต้น และผลสัมฤทธิ์ยังเป็นตัวแสดงให้เห็นถึงความสำเร็จหรือความล้มเหลวทางการศึกษา

ความหมายของแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

บุญชม ศรีสะอาด (๒๕๔๐ : ๔๓) ได้กล่าวว่า แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบทดสอบวัดความรู้ในวิชาต่าง ๆ ในโรงเรียนหรือสถานศึกษาแบบทดสอบที่จะสร้างหรือพัฒนาขึ้น อาจใช้ประชากรเป้าหมาย ระดับชั้นวิชา สถานที่ต่าง ๆ กัน เพื่อวัดให้ครอบคลุมหลักสูตรทั้งหมดของวิชานั้น หรือเลือกวัดเนื้อหาเพียงบางส่วน

วิเชียร เกตุสิงห์ (๒๕๔๑ : ๒๐) ได้กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดพฤติกรรมประเภทความรู้ หรือคุณลักษณะที่สามารถระบุได้ว่าผลการวัดที่ได้นั้นถูกหรือผิด สามารถให้คะแนนได้ตามปริมาณความถูกต้องของคำตอบ

สมนึก ภัททิธรณี (๒๕๔๖ : ๗๓) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่วัดสมรรถภาพสมองด้านต่าง ๆ ที่นักเรียนได้รับจากการเรียนรู้ที่ผ่านมาแล้ว

ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

โดยทั่วไปแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ

๑. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนเฉพาะกลุ่มที่ครูสอน เป็นแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นใช้กันโดยทั่วไปในสถานศึกษา มีลักษณะเป็นแบบทดสอบข้อเขียน (Paper and Pencil Test) ซึ่งแบ่งออกได้อีก ๒ ชนิด คือ

๑.๑ แบบทดสอบอัตนัย (Subjective or Essay Test) เป็นแบบทดสอบที่กำหนดคำถามหรือปัญหาให้แล้วให้ผู้ตอบเขียนโดยแสดงความรู้ ความคิด เจตคติได้อย่างเต็มที่

๑.๒ แบบทดสอบปรนัย หรือแบบให้ตอบสั้น ๆ (Objective Test or Short Answer) เป็นแบบทดสอบที่กำหนดให้ผู้เขียนตอบสั้น ๆ หรือมีคำตอบให้เลือกแบบจำกัดคำตอบ (Restricted Response Type) ผู้ตอบไม่มีโอกาสแสดงความรู้ ความคิดได้อย่างกว้างขวางเหมือนแบบทดสอบอัตนัย แบบทดสอบชนิดนี้แบ่งออกเป็น ๔ แบบคือ

๑.๒.๑ แบบทดสอบถูก – ผิด แบบทดสอบเติมคำ

๑.๒.๒ แบบทดสอบจับคู่ และแบบทดสอบเลือกตอบ

๒. แบบทดสอบมาตรฐาน หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนทั่ว ๆ ไปซึ่งสร้างโดยผู้เชี่ยวชาญ มีการวิเคราะห์และปรับปรุงอย่างดีจนมีคุณภาพ มีมาตรฐาน กล่าวคือ มีมาตรฐานในการดำเนินการสอบ วิธีการให้คะแนนและการแปลความหมายของคะแนน

คุณลักษณะที่ดีของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

คุณลักษณะที่ดีของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีลักษณะ ดังนี้ (สถาบันพัฒนาผู้บริหารการศึกษา. ๒๕๔๘ : ๑๓๐)

๑. มีความเที่ยงตรง คือวัดได้ตรงประเด็นที่ต้องการ

๒. มีความเชื่อถือได้ หมายความว่า ข้อสอบนั้น เมื่อใช้สอบแล้วผลที่ได้เหมือนกันหรือใกล้เคียงกันทุก ๆ ครั้งที่ใช้สอบ

๓. มีความยากหรือง่ายพอเหมาะ คือ มีคนทำถูกและทำผิดพอ ๆ กัน ข้อสอบที่ดีจะต้องไม่ยากหรือง่ายเกินไป

๔. มีอำนาจจำแนก ข้อสอบที่ดีจะต้องแยกนักเรียนเก่งและนักเรียนไม่เก่งออกจากกันได้ นักเรียนเก่งต้องตอบข้อสอบข้อนั้น ๆ ได้มากกว่านักเรียนไม่เก่ง

๕. สามารถนำไปใช้ได้ดี คือ ดำเนินการสอบได้ง่าย ไม่ยุ่งยากซับซ้อน ใช้เวลาทดสอบพอดี ให้คะแนนได้ง่ายและรวดเร็ว มีความยุติธรรมมาก และแปลผลได้สะดวก

๖. ความเป็นปรนัย หมายความว่า ถูกต้องตามหลักวิชาการ มีเกณฑ์การตรวจให้คะแนนแน่นอน นักเรียนทุกคนอ่านข้อสอบได้เข้าใจความหมายตรงกัน

สรุปได้ว่า ข้อสอบที่ดี จะต้องมีความเที่ยงตรง เชื่อถือได้ ยากง่ายพอเหมาะ มีอำนาจจำแนก นำไปใช้ได้ดีและ ความเป็นปรนัย

ขั้นตอนการสร้างแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์

พร้อมพรรณ อุดมสิน. ๒๕๔๕ : ๒๙ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีขั้นตอนการสร้างแบ่งได้ ๓ ขั้นตอนใหญ่ ๆ คือ

ขั้นที่ ๑ ขั้นวางแผนการสร้างแบบทดสอบ ประกอบด้วย

๑) กำหนดจุดมุ่งหมายของการทดสอบ สิ่งสำคัญประการแรกที่ผู้สร้างข้อสอบจะต้องรู้คือ อะไรคือ จุดมุ่งหมายของการทดสอบ ทำให้จึงต้องมีการสอบ และจะนำผลการสอบไปใช้อย่างไร

๒) กำหนดเนื้อหาและพฤติกรรมที่ต้องการวัด เนื้อหาที่ต้องการวัดได้จากจุดมุ่งหมายของการทดสอบ ผู้สร้างข้อสอบจะต้องวิเคราะห์จำแนกเนื้อหาที่ต้องการวัดให้ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดสำหรับพฤติกรรมที่ต้องการวัด นั้นอาจจำแนกตามทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่ง เช่น ทฤษฎีของบลูม (Benjamin S. Bloom) ซึ่งจำแนกพฤติกรรมเป็น ๖ ระดับ คือ ความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า เป็นต้น

๓) กำหนดลักษณะหรือรูปแบบของแบบทดสอบ อาจเลือกแบบทดสอบประเภทความเรียงหรือแบบทดสอบอัตนัย (Subjective Test) แบบตอบสั้นและเลือกตอบหรือแบบทดสอบปรนัย (Objective Test) ซึ่งขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการทดสอบเช่นกัน

๔) การจัดทำตารางวิเคราะห์เนื้อหาและพฤติกรรมที่ต้องการวัด เป็นการวางแผนผังการสร้างข้อสอบ ทำให้ผู้สร้างข้อสอบรู้ว่าในแต่ละเนื้อหาจะต้องสร้างข้อสอบในพฤติกรรมใดบ้าง พฤติกรรมละกี่ข้อ

๕) กำหนดส่วนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสอบ เช่น คะแนน ระยะเวลาการสอบ

ขั้นที่ ๒ ขั้นดำเนินการสร้างแบบทดสอบ เป็นการเขียนข้อสอบตามเนื้อหา พฤติกรรมและรูปแบบของแบบทดสอบที่กำหนดไว้ โดยจัดทำเป็นแบบทดสอบฉบับร่าง

ขั้นที่ ๓ ขั้นตรวจสอบคุณภาพข้อสอบก่อนนำไปใช้ เมื่อสร้างแบบทดสอบแล้วจึงนำแบบทดสอบไปทดลองใช้เพื่อตรวจสอบคุณภาพ ซึ่งคุณภาพของแบบทดสอบอาจพิจารณาทั้งคุณภาพของแบบทดสอบรายข้อ ได้แก่ ความยาก (difficulty) และอำนาจจำแนก (discrimination) และคุณภาพของแบบทดสอบทั้งฉบับ ได้แก่ ความเที่ยงตรง (validity) และความเชื่อมั่น (reliability) การตรวจสอบสามารถทำได้ทั้งตรวจสอบเองและให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ การตรวจสอบเป็นการตรวจสอบคุณภาพของข้อคำถาม - คำตอบตามหลักการสร้างข้อสอบที่ดี สำหรับการตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญจะเป็นการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เพื่อดูว่าข้อคำถามแต่ละข้อสัมพันธ์สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวัดหรือไม่ ครอบคลุมเนื้อหาและเป็นตัวแทนของเนื้อหาที่กำหนดหรือไม่

๑.๕ คำภาษาเขมรในภาษาไทย

วิไลศักดิ์ กิ่งคำ (๒๕๕๐-๒๕๕๑) กล่าวถึง อิทธิพลของการยืมคำจากภาษาต่างประเทศ สรุปได้ดังนี้

การยืมคำภาษาต่างประเทศเข้ามาปะปนอยู่ในภาษาไทย มีอิทธิพลทำให้ลักษณะของภาษาไทยเปลี่ยนแปลงไปจากลักษณะดั้งเดิม ดังนี้

๑. คำมีพยางค์มากขึ้น ภาษาไทยเป็นภาษาคำโดด เป็นคำพยางค์เดียวเป็นส่วนมาก เช่น เดิน ตาม หมา เมือง เดือน ดาว เป็นต้น เมื่อมีการยืมคำภาษาต่างประเทศมาใช้ ทำให้ภาษาไทยเปลี่ยนไป ดังนี้

๑.๑ มีคำสองพยางค์ เช่น ถนน ราชฯ บิดา มารดา มาตรา สามารถ เป็นต้น

๑.๒ มีคำสามพยางค์ เช่น โทรเลข โทรศัพท์ พาหนะ จักรยาน กรณี โทรศัพท์

ปรารภ เป็นต้น

๑.๓ มีคำมากพยางค์ เช่น พลาณามัย สาธารณะ มหาวิทยาลัย เป็นต้น

๒. มีคำควบกล้ำใช้มากขึ้น ภาษาไทยคำพยางค์เดียวส่วนใหญ่จะไม่มีคำที่มีพยัญชนะ ควบกล้ำ เมื่อยืมคำต่างประเทศมาใช้ ทำให้มีคำควบกล้ำจำนวนมาก เช่น ฟรี ดรีม ปลุก โปรด เบรก เกรด เคลียร์ สปริง ดรอป เครดิต คลินิก จันทรา ทฤษฎี ศาสตร์ ปรารภนา แทรคเตอร์เอ็นทรานซ์ ดรัมเมเยอร์

๓. มีคำไวพจน์ใช้มากขึ้น ทำให้มีคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกันเพิ่มขึ้น ซึ่งสะดวกและสามารถเลือกใช้คำได้เหมาะสมกับความต้องการ เช่น นก (สกุณา สุโหนก วิหค ปักษา) ม้า (พาชี อาชา สินธพ) ผู้หญิง (สตรี นารี อิตถี กัญญา) ช้าง (หัตถิ คชสาร กุญชร กรี) ดวงอาทิตย์ (สุริยา ตะวัน โถง อุทัย) ดอกไม้ (สุมาลี ผกา บุษบา)

๔. ภาษาไทยมีตัวสะกดไม่ตรงมาตรา ซึ่งแต่เดิมภาษาไทยมีลักษณะเด่นอย่างหนึ่งคือ มีการสะกดคำตามมาตราแม่สะกด เมื่อได้รับอิทธิพลจากภาษาต่างประเทศ คำส่วนใหญ่สะกดไม่ตรงตามมาตราเดิม เช่น เทนนิส กอล์ฟ ฟุตบอล ราษฎร รัฐบาล ผนวช ครุฑ เป็นต้น

๕. ทำให้โครงสร้างของภาษาไทยเปลี่ยนไป จากข้อสังเกต ดังนี้

๕.๑ ไม่ใช้ลักษณนามซึ่งตามปกติแล้วลักษณนามจะเกิดหลังจำนวนนับ เช่น นักศึกษา ๒ คน พระภิกษุ ๒ รูป เป็นต้น แต่เนื่องจากภาษาต่างประเทศที่ไทยยืมคำมาใช้ไม่มีลักษณนาม เช่น ภาษาอังกฤษ เป็นต้น จึงทำให้ภาษาไทยใช้ลักษณนามผิดไปด้วย เช่น สองนักกีฬาได้รับ ชัยชนะ ประกาศปิด ห้าสิบสาม ไฟแนนซ์ เป็นต้น

๕.๒ ใช้คำและสำนวนภาษาต่างประเทศ ส่วนมากจะเป็นคำและสำนวนจากภาษาอังกฤษ เช่น นวนิยายเรื่องนี้เขียนโดยทมยันตี เขาได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่น เขาบินไปต่างประเทศเพื่อทำธุรกิจ เป็นต้น

๕.๓ ใช้คำภาษาต่างประเทศปนกับภาษาไทย ทั้ง ๆ ที่บางคำมีคำในภาษาไทยใช้ บางคนมีรสนิยมพูดภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษปนกับภาษาไทย เช่น ผมไม่แคร์ (care) เรื่องนี้ดีใจไม่มายด์ (mind) หรอกคะ เขาไม่เคลียร์ (clear) ในเรื่องนี้ ฉันมีโปรเจค (project) ในการพัฒนามหาวิทยาลัย เป็นต้น การรับภาษาต่างประเทศมาใช้สื่อสารในภาษาไทย มีทั้งข้อดีและข้อเสีย คนไทยทุกคนพึงควรระมัดระวัง ในการนำภาษาต่างประเทศมาใช้ในภาษาไทย ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ ที่คนไทยใช้ติดต่อสื่อสารมา เป็นเวลาอันยาวนาน การยืมคำภาษาต่างประเทศ เข้ามาใช้โดยวิธีการทับศัพท์ ควรใช้เฉพาะคำที่จำเป็นเท่านั้น คำใดมีคำไทยใช้หรือมีศัพท์บัญญัติใช้แล้ว ก็ไม่ควรนำภาษาต่างประเทศเข้ามาใช้อีก และควรเรียงเรียงถ้อยคำเข้าประโยคเพื่อใช้ในการสื่อสารตามรูปแบบของภาษาไทย

คำภาษาเขมรในภาษาไทย

ภาษาเขมรเป็นภาษาคำโดด จัดอยู่ในตระกูลมอญ-เขมร คำดั้งเดิมส่วนใหญ่เป็น คำพยางค์เดียวและเป็นคำโดด ถ้อยอาการเรียงคำเข้าประโยคเป็นสำคัญเช่นเดียวกับภาษาไทย แต่มีลักษณะบางอย่างต่างไปจากภาษาไทย

ลักษณะคำภาษาเขมรในภาษาไทย

- มักจะสะกดด้วย จ ญ ร ล เช่น เผด็จ บำเพ็ญ กำธร ถกล ตรัส
- มักเป็นคำควบกล้ำ เช่น ไกร ช้าง ปรง
- มักใช้ บัง บั่น บำ นำหน้าคำที่มีสองพยางค์ เช่น
- บัง บังคับ บังคม บังเหียน บังเกิด บังคล บังอาจ
- บั่น บั่นใด บั่นโดย บั่นเดิน บั่นดาล บั่นลือ
- บำ บำเพ็ญ บำบัด บำเหน็จ บำบวง
- นิยมใช้อักษรนำ เช่น สนุก สนาน เสด็จ ถนน เฉลียว เป็นต้น

คำเขมรส่วนมากใช้เป็นราชาศัพท์ เช่น ขนง ขนอง ขนย เสวย บรรทม เสด็จ โปรด เป็นต้น มักแผลงคำได้ เช่น

- ข แผลงเป็น กระ เช่น ขดาน เป็น กระดาน ขจอก เป็น กระจอก
- ผ แผลงเป็น ประ ผสม - ประสม ผจัญ - ประจัญ
- ประ แผลงเป็น บรร ประหม เป็น บรรทม ประจุ - บรรจุ ประจง - บรรจง

การยืมคำภาษาเขมรมาใช้ในภาษาไทย

- ยืมมาใช้โดยตรง เช่น กระดาน กระท่อม กะทิ บัง โปรด ผกา เป็นต้น
- ยืมเอาคำที่แผลงแล้วมาใช้ เช่น กังวล บำบัด แผนก ผจัญ
- ยืมทั้งคำเดิมและคำที่แผลงแล้วมาใช้ เช่น เกิด-กำเนิด ช้าง-กำลั่ง เดิน-ดำเนิน ตรา-ตำรา บวช-ผนวช
- ใช้เป็นคำสามัญทั่วไป เช่น ขนุน เจริญ ฦก ฦกอม สงบ เป็นต้น
- ใช้เป็นคำในวรรณคดี เช่น ขจี เขวง เมิล สด้า สลา เป็นต้น
- ใช้เป็นคำราชาศัพท์ เช่น เชนาย ตรัส ทูล บรรทม เสวย เป็นต้น
- นำมาใช้ทั้งเป็นภาษาพูดและภาษาเขียน

ตัวอย่างภาษาเขมรในภาษาไทย

กระซิบ กระโดง กระเดียด กระบอง กระบือ กระท่อม กระโถน กระพัง ตระพัง ตะพัง กระเพาะ กระแส กังวล กำจัด กำเดา รัญจวน ลอ สกิด สมอง สนุก สดับ สบง สักกัต สไบสำราญ สรร สำโรง แสง แสง กำแพง กำลั่ง ขนุน ขจี ไข่มด จัด เฉพาะ ฉับ เชนย โดยทรง ฦก บายศรี ประกายพริก ปรับ ประจาน โปรด เสด็จ ผจัญ ผเชิญ ผเชิญ เพ็ญเพลิง เพนียด ระลอก (บ้านจอมยุทธ. (ออนไลน์). สิงหาคม 2543)

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

๑. ทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีความหมายของออสซูเบล (Ausubel) เป็นการเชื่อมโยงสิ่งที่เรารู้ใหม่กับหลักการหรือกฎเกณฑ์ที่เคยเรารู้แล้ว และการเรียนรู้โดยการใช้อธิบายซึ่งผู้เรียนอาจจะจัดกลุ่มสิ่งที่เรารู้ใหม่ให้เข้ากับความคิดรวบยอดที่กว้างและครอบคลุมความคิดรวบยอดที่เรารู้ใหม่

ออสซูเบลให้ความหมายการเรียนรู้ที่มีความหมาย (Meaningful learning) ว่าเป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้รับมาจากการที่ผู้สอนอธิบายสิ่งที่จะต้องเรียนรู้ให้ทราบและผู้เรียนรับฟังด้วยความเข้าใจโดยผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งที่เรารู้กับโครงสร้างพุทธิปัญญาที่ได้เก็บไว้ในความทรงจำ และจะสามารถนำมาใช้ในอนาคต ออสซูเบลได้ชี้ให้เห็นว่าทฤษฎีนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะอธิบายเกี่ยวกับพุทธิปัญญา

ประเภทของการเรียนรู้โดยการรับอย่างมีความหมาย

๑) Subordinate learning

- Derivation Subsumption เป็นการเชื่อมโยงสิ่งที่จะต้องเรียนรู้ใหม่กับหลักการหรือกฎเกณฑ์ที่เคยเรารู้มาแล้ว โดยการได้รับข้อมูลมาเพิ่ม เช่น มีคนบอก

- Correlative subsumption เป็นการเรียนรู้ที่มีความหมายเกิดจากการขยายความ หรือปรับโครงสร้างทางสติปัญญาที่มีมาก่อนให้สัมพันธ์กับสิ่งที่เรารู้ใหม่

๒) Superordinate learning เป็นการเรียนรู้โดยการอนุมาน โดยการจัดกลุ่มสิ่งที่เรารู้ใหม่เข้ากับความคิดรวบยอดที่กว้างและครอบคลุมความคิดของสิ่งที่เรารู้ใหม่

๓) Combinatorial learning เป็นการเรียนรู้หลักการ กฎเกณฑ์ต่างๆเชิงผสม ในวิชาคณิตศาสตร์ หรือวิทยาศาสตร์ โดยการใช้เหตุผล หรือการสังเกต

เทคนิคการสอน

ออสซูเบลได้เสนอแนะเกี่ยวกับ Advance organizer เป็นเทคนิคที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยความหมายจากการสอนหรือบรรยายของครู โดยการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างความรู้ที่มีมาก่อนกับข้อมูลใหม่ หรือความคิดรวบยอดใหม่ ที่จะต้องเรียน จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายที่ไม่ต้องท่องจำ หลักการทั่วไปที่นำมาใช้ คือ

- การจัด เรียบเรียง ข้อมูลข่าวสารที่ต้องการให้เรียนรู้ ออกเป็นหมวดหมู่
- นำเสนอกรอบ หลักการกว้างๆ ก่อนที่จะให้เรียนรู้ในเรื่องใหม่
- แบ่งบทเรียนเป็นหัวข้อที่สำคัญ และบอกให้ทราบเกี่ยวกับหัวข้อสำคัญ

สรุปได้ว่า การเรียนรู้ที่มีความหมาย (Meaningful learning) ของออสซูเบล เป็นทฤษฎีกลุ่มพุทธิปัญญา เน้นความสำคัญของผู้เรียน ออสซูเบลจะสนับสนุนทั้ง Discovery และ Expository technique ซึ่งเป็นการสอนที่ครูให้หลักเกณฑ์ และผลลัพธ์ ออสซูเบลมีความเห็นว่าสำหรับเด็กโต (อายุเกิน ๑๑ หรือ ๑๒ ปี) นั้น การจัดการเรียนการสอนแบบ Expository technique น่าจะเหมาะสมกว่าเพราะเด็กวัยนี้สามารถเข้าใจเรื่องราว คำอธิบายต่างๆได้

๒. ทฤษฎีการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย

การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับนักเรียน ครูผู้สอนมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการปลูกฝังความรู้ความสามารถในการฟัง พูด อ่านและเขียนให้กับนักเรียนได้อย่างถูกต้องและช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสุขสนุกสนานในการเรียน และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาไทย ดังนั้นครูผู้สอนจึงมีความจำเป็นต้องเข้าใจในทฤษฎีจิตวิทยาการเรียนการสอนภาษาไทย หลักจิตวิทยาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาที่ครูจะต้องคำนึงถึงไว้ดังนี้ (กรรณิกา พวงเกษม. ๒๕๓๕ : ๓๕)

๒.๑ ความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Difference) การเรียนการสอนภาษาไทยต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลมาก เพราะนอกจากการใช้ภาษาของเด็กที่แตกต่างกันแล้วสภาพแวดล้อมของเด็กก็มีส่วนสำคัญยิ่งต่อการเรียนภาษา เพราะเด็กบางคนเติบโตมาในกลุ่มที่มีได้ใช้ ภาษาไทยเป็นภาษาหลักในการดำรงชีวิตประจำวัน หรือเด็กบางกลุ่มใช้ภาษาถิ่นเป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เด็กที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ต่างกันย่อมมีทักษะการใช้ภาษาต่างกัน และมีความสามารถในการรับรู้ที่ต่างกัน การสอนภาษาควรจะได้มีการทดสอบความรู้พื้นฐานของนักเรียนก่อนสอน เพื่อวัดความสามารถในการใช้ภาษาของแต่ละคน การสอนโดยการแบ่งกลุ่มคณะเด็กเก่งกับเด็กอ่อนไว้ด้วยกัน เพื่อให้เด็กเก่งได้ช่วยเหลือเด็กอ่อน และเด็กอ่อนได้ดูแบบอย่างจากเด็กเก่ง

๒.๒ ความพร้อม (Readiness) คือ สภาพความเจริญเติบโตของร่างกาย ความรู้สึกพื้นฐาน และความสนใจที่จะรับรู้สิ่งที่ครูสอน องค์ประกอบของความพร้อมของเด็กมีหลายประการได้แก่

๒.๒.๑ วุฒิภาวะ (Maturity) คือ ความพร้อมที่จะรับรู้เรื่องราวต่าง ๆ ตามอายุของเขา เด็กยังมีอายุมากขึ้นความพร้อมที่จะรับรู้จะมีมากขึ้น

๒.๒.๒ ประสบการณ์เดิม (Experience) หมายถึง ประสบการณ์ที่เด็กมีอยู่ก่อนที่จะรับรู้สิ่งที่ครูสอนใหม่ ถ้าประสบการณ์เดิมเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ใหม่ที่ครูสอนเด็กจะรับรู้ประสบการณ์ใหม่ได้เร็วขึ้น

๒.๒.๓ ความสัมพันธ์ของบทเรียนกับตัวเด็ก หมายถึง จัดบทเรียนที่มีธรรมชาติสัมพันธ์กับความสนใจของเด็ก เด็กจะรับรู้ได้รวดเร็วขึ้น

๒.๓ กระบวนการเรียนรู้ (Learning Process) การเรียนรู้ คือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมซึ่งมีผลมาจากบุคคลได้รับประสบการณ์ที่มีผลต่อความเจริญงอกงามของบุคคลทั้งในด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา

บุคคลจะสามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ ลักษณะการเรียนรู้ เด็กจะเรียนรู้ได้นั้นเกิดจากประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม

๒.๔ เป้าหมายของการเรียนรู้ (Purposeful Learning) การตั้งเป้าหมายของครูก่อนการสอนเป็นสิ่งจำเป็นยิ่ง เพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้เป็นการกระตุ้นความสนใจในบทเรียนให้มากขึ้นเมื่อนักเรียนรู้ว่าจุดมุ่งหมายของการเรียนคืออะไร เรียนแล้วจะได้รับสารประโยชน์อย่างไร ดังนั้น ครูผู้สอนต้องตั้งจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมไว้ในแต่ละบทเรียน วิธีที่ดีที่สุดอีกประการหนึ่ง คือให้นักเรียนช่วยกันตั้งเป้าหมายในการเรียนแต่ละเรื่องไว้

๒.๕ การเรียนรู้โดยการฝึกฝน (Law of Exercise) การฝึกหัดบ่อย ๆ ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ผลเร็วยิ่งขึ้น ธอร์นไดค์ (Thorndike) ให้ความเห็นไว้ว่า การทำซ้ำ ๆ จะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น วิชาภาษาไทยเป็นวิชาทักษะการฝึกฝนบ่อย ๆ จะทำให้เกิดความแม่นยำในเนื้อหาดีขึ้น โดยเฉพาะเรื่องการใช้ภาษา การเขียน การอ่าน ถ้าทำได้บ่อย ๆ ความชำนาญจะเกิดขึ้น เขียนคำผิตน้อยลง ออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจนยิ่งขึ้นจะเกิดการเรียนรู้เพราะมีประสบการณ์ตรง

๒.๖ การเรียนรู้โดยการลงมือกระทำด้วยตนเอง (Learning by doing) การได้จัดกิจกรรมเองจะเกิดการเรียนรู้ เพราะมีประสบการณ์ตรง

๒.๗ กฎแห่งผล (Law of Effect) ธอร์นไดค์ (Thorndike. 1961) กล่าวว่า ผลแห่งปฏิกิริยาตอบสนองใดเป็นที่พอใจบุคคลย่อมกระทำการกิจกรรมนั้นซ้ำอีก แต่ผลของปฏิกิริยาใดไม่เป็นที่พอใจ บุคคลจะหลีกเลี่ยงไม่กระทำการกิจกรรมนั้นซ้ำอีก หากเชื่อตามกฎข้อนี้ การเบื่อหน่ายวิชาภาษาไทยของนักเรียนส่วนใหญ่ย่อมเกิดจากวิธีการสอนและการจัดกิจกรรมที่ไม่สບอารมณ์ของผู้เรียน นั่นคือ เด็กไม่พอใจที่จะเรียนวิชาภาษาไทย ทำให้เกิดความบกพร่องขึ้น ทางแก้ไขอย่างหนึ่งคือ การตรวจผลการทำงานของนักเรียน เมื่อนักเรียนเห็นว่าครูทำงานจริงจัง และได้ทราบผลการเรียนของตนออกมาสม่ำเสมอ เห็นทั้งข้อดีและข้อด้อยของตนเอง ย่อมเกิดกำลังใจที่จะแก้ไขข้อบกพร่องของตน และแสวงหาวิธีทางที่ถูกต้องในทางภาษาต่อไป การเรียนการใช้ภาษาทั้งการพูดและการเขียนหากมีการวัดผลโดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมด้วยจะเป็นการดี นอกจากจะทําให้นักเรียนทราบผลของการฝึกหรือการเรียนของตนโดยรวดเร็วแล้ว ยังทำให้เกิดความภูมิใจว่านักเรียนมีส่วนร่วมค้นพบข้อถูกต้องและข้อคิดด้วยตนเอง การสอนโดยจัดกิจกรรมเพื่อให้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง โดยมีครูเป็นผู้ควบคุมเป็นสิ่งที่พึงกระทำ

๒.๘ กฎแห่งการนำไปใช้ (Law of Use) การเรียนรู้จะเกิดผลดีเมื่อนาความรู้นั้นไปใช้ วิชาภาษาไทยเป็นวิชาทักษะความแม่นยำในเนื้อหาวิชาขึ้นอยู่กับกาฝึกฝนและการนำไปใช้ ถ้าฝึกฝนไว้ดีแล้วแต่ไม่มีโอกาสใช้ไม่ช้าจะลืมในการจัดการเรียนการสอนควรให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนบ่อย ๆ เพราะเมื่อนักเรียนได้ฝึกฝนบ่อยจะเกิดความคล่องแคล่วหรือเกิดทักษะ เช่น ให้นักเรียนฝึกพูดข้อความสั้น ๆ บ่อย ๆ นักเรียนจะเป็นคนที่กล้าพูด และพูดให้คนฟังรู้เรื่อง

๒.๙ กฎแห่งแรงจูงใจ (Law of Motivation) ภาษาไทยเป็นวิชาที่นักเรียนมักไม่ใส่ใจหรือให้ความสนใจน้อย เพราะนักเรียนต่างคิดว่าเป็นเรื่องที่รู้อยู่แล้วและใช้อยู่เป็นประจำ ดังนั้น การสอนที่จะให้ได้ผลต้องอาศัยแรงจูงใจเป็นสำคัญ แรงจูงใจที่สำคัญที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้คือ บุคลิกภาพของครู วิธีการสอน ความสำเร็จผลในการเรียนรู้ของผู้เรียน การยกย่องชมเชย สื่อการเรียน การได้มีโอกาสร่วมกิจกรรม การได้มีโอกาสเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่ผู้อื่น เป็นต้น

๒.๑๐ การเสริมกำลังใจ (Reinforcement) เป็นการทําให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจที่ตนทำอะไรรู้ถูกต้องเหมาะสมแล้วได้รับคาชมเชย การเสริมกำลังใจทําได้โดยการพูดยกย่องชมเชย การให้รางวัล การให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและการสนับสนุนให้ทำ เมื่อทราบว่่านักเรียนมีความสามารถ

๒.๑๑ แนวคิดของบลูม (Benjamin S.Bloom) ได้กล่าวถึงลำดับขั้นของพฤติกรรมการเรียนรู้จากขั้นต่ำไปสู่อันสูง คือความรู้ ความเข้าใจ การนำไปประยุกต์ใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินผล โดยในแต่ละระดับของพฤติกรรมเรียนรู้อาจจะเริ่มพัฒนาจากการเรียนรู้ในระดับต่ำ

๒.๑๑.๑ ความรู้ ความจำ เป็นการเรียนรู้ ที่เกี่ยวกับความรู้ในความจริงเฉพาะต่าง ๆ การให้ความหมาย จัดลำดับหมวดหมู่และกฎเกณฑ์ หลักการต่าง ๆ จำกัดความรู้นั้นได้และติดตัวผู้เรียนไปนาน

๒.๑๑.๒ ความเข้าใจ เป็นการเรียนรู้และเข้าใจในสิ่งที่เรียนสามารถอธิบายความหมายด้วยคำพูด และ แปลความหมายหรือตีความได้

๒.๑๑.๓ การนำความรู้ไปประยุกต์ เป็นความสามารถที่จะนำความรู้และสิ่งที่เรียนมาใช้ในประสบการณ์ ในชีวิตประจำวัน

๒.๑๑.๔ การวิเคราะห์ เป็นความสามารถที่จะนำความรู้และสิ่งที่เรียนรู้มาใช้ในประสบการณ์ใน ชีวิตประจำวัน

๒.๑๑.๕ การสังเคราะห์ เป็นความสามารถในการแยกแยะเนื้อหาความรู้ออกเป็นส่วนย่อยและมองเห็น ความสัมพันธ์ของส่วนย่อยเหล่านั้น

๒.๑๑.๖ การประเมินผล ความสามารถใช้ความรู้ที่เรียนมาตัดสินและประเมินค่าของสิ่งที่เรียนว่ามีจริง หรือไม่ ถูกหรือผิด จากแนวคิดลำดับขั้นของบลูม เป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำเพื่อให้เกิดพัฒนา ทางการเรียนรู้

๓. ทฤษฎีพัฒนาการสติปัญญาของ Piaget (Cognitive Development Theory)

ทฤษฎีของเพียเจตตั้งอยู่บนรากฐานของทั้งองค์ประกอบที่เป็นพันธุกรรม และสิ่งแวดล้อม เขาอธิบายว่า การเรียนรู้ของเด็กเป็นไปตามพัฒนาการทางสติปัญญา ซึ่งจะมีพัฒนาการไปตามวัยต่าง ๆ เป็นลำดับขั้น พัฒนาการ เป็นสิ่งที่เป็นไปตามธรรมชาติ ไม่ควรที่จะเร่งเด็กให้ข้ามจากพัฒนาการจากขั้นหนึ่งไปสู่อีกขั้นหนึ่ง เพราะจะทำให้ เกิดผลเสียแก่เด็ก แต่การจัดประสบการณ์ส่งเสริมพัฒนาการของเด็กในช่วงที่เด็กกำลังจะพัฒนาไปสู่ ขั้นที่สูงกว่า สามารถช่วยให้เด็กพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว อย่างไรก็ตาม เพียเจตเน้นความสำคัญของการเข้าใจธรรมชาติและ พัฒนาการของเด็กมากกว่าการ กระตุ้นเด็กให้มีความพัฒนาการเร็วขึ้น เพียเจตสรุปว่า พัฒนาการของเด็กสามารถอธิบายได้ โดยลำดับระยะพัฒนาทางชีววิทยาที่คงที่ แสดงให้ปรากฏโดยปฏิสัมพันธ์ของเด็กกับสิ่งแวดล้อม

หลักพัฒนาการตามแนวคิดทฤษฎี

เพียเจต ให้ชื่อการพัฒนาการของเด็กวัยรุ่นหรือวัยมัธยมศึกษาว่า Formal Operation สามารถคิดได้แบบ ผู้ใหญ่ คือ

- คิดในสิ่งที่เป็นนามธรรมได้
- มีความสนใจในปรัชญาชีวิต ศาสนา อาชีพ
- สามารถใช้เหตุผลเป็นหลักในการตัดสินใจ
- สามารถคิดเหตุผลได้ทั้งอนุमानและอุปมาน
- มีหลักการในการให้เหตุผลของตนเอง เกี่ยวกับความยุติธรรม เสมอภาคและมีมนุษยธรรม

พัฒนาการทางสติปัญญาของบุคคลเป็นไปตามวัยต่าง ๆ เป็นลำดับขั้น ดังนี้

๑. ขั้นประสาทรับรู้และการเคลื่อนไหว (Sensori-Motor Stage) เริ่มตั้งแต่แรกเกิดจนถึง ๒ ปี พฤติกรรมของเด็กในวัยนี้ขึ้นอยู่กับ การเคลื่อนไหวเป็นส่วนใหญ่

๒. ขั้นก่อนปฏิบัติการคิด (Preoperational Stage) เริ่มตั้งแต่อายุ ๒-๗ ปี แบ่งออกเป็นขั้นย่อยอีก ๒ ขั้น คือ

- ขั้นก่อนเกิดสัณกะ (Preconceptual Thought) เป็นขั้นพัฒนาการของเด็กอายุ ๒-๔ ปี เป็นช่วงที่เด็กเริ่มมีเหตุผลเบื้องต้น สามารถจะโยงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์ หรือมากกว่ามาเป็น เหตุผล เชื่อมโยงซึ่งกันและกัน แต่เหตุผลของเด็กวัยนี้ยังมีขอบเขตจำกัดอยู่

- ขั้นการคิดแบบญาณหยั่งรู้ นึกออกเองโดยไม่ใช้เหตุผล (Intuitive Thought) เป็นขั้นพัฒนาการของเด็ก อายุ ๔-๗ ปี ขั้นนี้เด็กจะเกิดความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ รวมตัวขึ้น รู้จักแยกประเภทและแยกชิ้นส่วนของ

๓. ขั้นปฏิบัติการคิดด้านรูปธรรม (Concrete Operation Stage) เริ่มจากอายุ ๗-๑๑ ปี พัฒนาการทางด้านสติปัญญาและความคิดของเด็กวัยนี้สามารถสร้างกฎเกณฑ์และตั้งเกณฑ์ในการแบ่งสิ่งแวดล้อมออกเป็นหมวดหมู่ได้

4. ขั้นปฏิบัติการคิดด้วยนามธรรม (Formal Operational Stage) เริ่มจากอายุ ๑๑-๑๕ ปี ในขั้นนี้พัฒนาการทางสติปัญญาและความคิดของเด็กวัยนี้เป็นขั้นสุดยอด คือเด็กในวัยนี้จะเริ่มคิดแบบผู้ใหญ่ ความคิดแบบเด็กจะสิ้นสุดลง เด็กจะสามารถที่จะคิดหาเหตุผลนอกเหนือไปจากข้อมูลที่มีอยู่

กระบวนการทางสติปัญญามีลักษณะ ดังนี้

๑. การซึมซับหรือการดูดซึม (assimilation) เป็นกระบวนการทางสมองในการรับประสบการณ์เรื่องราว และข้อมูลต่าง ๆ เข้ามาสะสมเก็บไว้เพื่อใช้ประโยชน์ต่อไป

๒. การปรับและจัดระบบ (accommodation) คือ กระบวนการทางสมองในการปรับประสบการณ์เดิมและประสบการณ์ใหม่ให้เข้ากันเป็น ระบบหรือเครือข่ายทางปัญญาที่ตนสามารถเข้าใจได้ เกิดเป็นโครงสร้างทางปัญญาใหม่ขึ้น

๓. การเกิดความสมดุล (equilibration) เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นจากขั้นของการปรับ หากการปรับเป็นไปอย่างผสมผสานกลมกลืนก็จะก่อให้เกิดสภาพที่มีความสมดุลขึ้น หากบุคคลไม่สามารถปรับประสบการณ์ใหม่และประสบการณ์เดิมให้เข้ากันได้ ก็จะเกิดภาวะความไม่สมดุลขึ้น ซึ่งจะก่อให้เกิดความขัดแย้งทางปัญญารุนแรงในตัวบุคคล

การนำไปใช้ในการจัดการศึกษา / การสอน

เมื่อทำงานกับนักเรียน ผู้สอนควรคำนึงถึงพัฒนาการทางสติปัญญาของนักเรียน ดังต่อไปนี้

นักเรียนที่มีอายุเท่ากันอาจมีขั้นพัฒนาการทางสติปัญญาที่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงไม่ควรเปรียบเทียบเด็ก ควรให้เด็กมีอิสระที่จะเรียนรู้และพัฒนาความสามารถของเขาไปตามระดับพัฒนาการของเขา นักเรียนแต่ละคนจะได้รับประสบการณ์ ๒ แบบคือ

- ประสบการณ์ทางกายภาพ (physical experiences) จะเกิดขึ้นเมื่อนักเรียนแต่ละคนได้ปฏิสัมพันธ์กับวัตถุต่าง ในสภาพแวดล้อมโดยตรง

- ประสบการณ์ทางตรรกศาสตร์ (Logicomathematical experiences) จะเกิดขึ้นเมื่อนักเรียนได้พัฒนาโครงสร้างทางสติปัญญาให้มีความคิดรวบยอดที่เป็นนามธรรม

หลักสูตรที่สร้างขึ้นบนพื้นฐานทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ ควรมีลักษณะดังต่อไปนี้คือ

- เน้นพัฒนาการทางสติปัญญาของผู้เรียนโดยต้องเน้นให้นักเรียนใช้ศักยภาพของตนเองให้มากที่สุด

- เสนอการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนพบกับความแปลกใหม่

- เน้นการเรียนรู้ต้องอาศัยกิจกรรมการค้นพบ

- เน้นกิจกรรมการสำรวจและการเพิ่มขยายความคิดในระหว่างการเรียนการสอน

- ใช้กิจกรรมขัดแย้ง (cognitive conflict activities) โดยการรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นนอกเหนือจากความคิดเห็นของตนเอง

การสอนที่ส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของผู้เรียนควรดำเนินการดังต่อไปนี้

- ถามคำถามมากกว่าการให้คำตอบ

- ครูผู้สอนควรพูดให้น้อยลง และฟังให้มากขึ้น

- ควรให้เสรีภาพแก่นักเรียนที่จะเลือกเรียนกิจกรรมต่าง ๆ

- เมื่อนักเรียนให้เหตุผลผิด ควรถามคำถามหรือจัดประสบการณ์ให้นักเรียนใหม่ เพื่อนักเรียนจะได้แก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง

- ชี้นำพัฒนาการทางสติปัญญาของนักเรียนจากงานพัฒนาการทางสติปัญญาขั้นนามธรรมหรือจากงานการอนุรักษ์ เพื่อคว่านักเรียนคิดอย่างไร

- ยอมรับความจริงที่ว่า นักเรียนแต่ละคนมีอัตราพัฒนาการทางสติปัญญาที่แตกต่างกัน

- ผู้สอนต้องเข้าใจว่านักเรียนมีความสามารถเพิ่มขึ้นในระดับความคิดขั้นต่อไป

- ตระหนักว่าการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นเพราะจดจำมากกว่าที่จะเข้าใจ เป็นการเรียนรู้ที่ไม่แท้จริง (pseudo learning)

ในขั้นประเมินผล ควรดำเนินการสอนต่อไปนี้

- มีการทดสอบแบบการให้เหตุผลของนักเรียน

- พยายามให้นักเรียนแสดงเหตุผลในการตอบคำถามนั้น ๆ

- ต้องช่วยเหลือนักเรียนที่มีพัฒนาการทางสติปัญญาต่ำกว่าเพื่อร่วมชั้น

ในการจัดการเรียนรู้ให้วัยรุ่นควรจัดให้รู้จักคิด ตัดสินใจ แก้ปัญหา เช่น การแก้ปัญหาโดยใช้หลักการวิทยาศาสตร์ การสอนแบบใช้ความคิดรวบยอด

ผู้วิจัยได้นำแนวคิดดังกล่าวมาเป็นกรอบในการศึกษาวิเคราะห์แก้ปัญหาการเขียนสะกดคำที่มีตัวการันต์ไม่ถูกต้อง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนบ้าน-บรมสุข ตำบลราม อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

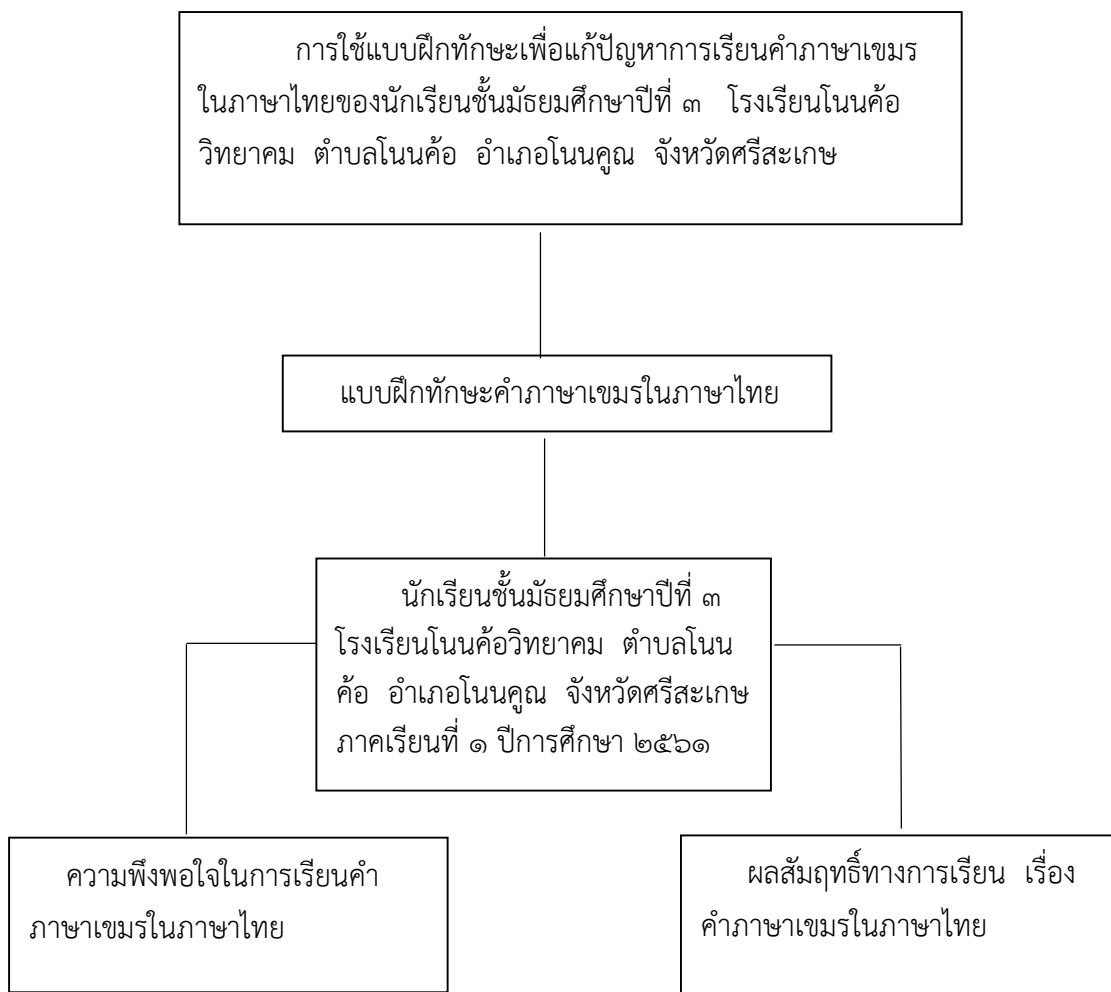
ผลการวิจัยและประเมินคุณภาพการศึกษาจากหลายหน่วยงาน พบว่าเยาวชนไทยจำนวนมาก มีความรู้ ความคิด สติปัญญา ความสามารถ ตลอดจนพฤติกรรมที่แสดงถึงการมีคุณธรรม จริยธรรม ยังไม่เป็นไปตามที่พึงประสงค์ และยังพบว่าเยาวชนไทยตั้งแต่ระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา มีผลการเรียนรู้ด้านคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาไทยและภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ ซึ่งต้องได้รับการปรับปรุง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ๒๕๔๐ : ๒๗)

ภัทรินทร์ จันทรภาพ. (๒๕๕๐ : ๒๑) การศึกษาพัฒนาการเขียนสะกดคำ ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓/๑ ปีการศึกษา ๒๕๕๐ พบว่าการประเมินก่อนเรียน และหลังเรียนของผู้เรียน มีคะแนนต่างกัน ซึ่งการประเมินผลก่อนเรียนจะมีค่าเฉลี่ยคือ ๒๐.๑๐ ส่วนการประเมินผลหลังเรียนจะมีค่าเฉลี่ยคือ ๓๑.๑๐ ซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยที่สูงขึ้น เมื่อพิจารณา ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการประเมินผลก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย ๒๐.๒๗ ในขณะที่ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การประเมินผลหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย ๕.๓๘ ซึ่งเป็นค่าเบี่ยงเบนที่ลดต่ำลง แสดงให้เห็นว่าการประเมินผลหลังเรียนเป็นเครื่องชี้ว่าการสอนตามแผนการสอนนี้ นอกจากจะเพิ่มผลการเรียนของผู้เรียนให้สูงขึ้น ยังสามารถทำให้ผู้เรียนสามารถบรรลุจุดประสงค์ในการเรียนไปในระดับที่ใกล้เคียงกันด้วย

พิศพร กล้าแข็ง (ออนไลน์ : 2556) คำภาษาต่างประเทศในภาษาไทย หรือคำยืม เป็นความรู้ส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการเรียนภาษาไทย เพราะจะช่วยให้ผู้เรียนได้ทราบถึงลักษณะของคำไทยแท้ และ สาเหตุของการนำคำภาษาอื่นมาใช้ในภาษาไทยอีก ซึ่งสาเหตุของการนำคำภาษาต่างประเทศมาใช้มีอยู่หลายปัจจัย เช่น การมีอาณาเขตประเทศติดต่อกัน เช่น ภาษาเขมร ภาษามลายู ภาษาพม่า การติดต่อทางการค้า เช่น ภาษาจีน ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ฯลฯ การสร้างองค์ความรู้โดยเน้นให้ผู้เรียนได้รู้หลักการ วิธีการ และในการจำแนกคำโดยใช้แบบฝึกทักษะที่มีประสิทธิภาพ จะช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้สามารถวิเคราะห์ลักษณะคำไทยแท้และคำที่ยืมมาจากคำภาษาต่างประเทศได้ชัดเจนขึ้น

งานวิจัยข้างต้นนี้ ผู้วิจัยจะนำไปใช้ประกอบการวิเคราะห์การใช้แบบฝึกทักษะเพื่อแก้ปัญหการเรียนรู้คำ
ภาษาเขมรในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ตำบลโนนค้อ อำเภอโนนคูณ
จังหวัดศรีสะเกษ

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การใช้แบบฝึกทักษะเพื่อแก้ปัญหาการเรียนคำภาษาเขมรในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ตำบลโนนค้อ อำเภอโนนคูณ จังหวัดศรีสะเกษ มีวัตถุประสงค์เพื่อ ๑)แก้ปัญหาการเรียนคำภาษาเขมรในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ตำบลโนนค้อ อำเภอโนนคูณ จังหวัดศรีสะเกษ ๒) เพื่อศึกษาพัฒนาการในการการเรียนคำภาษาเขมรในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ตำบลโนนค้อ อำเภอโนนคูณ จังหวัดศรีสะเกษ ๓) เพื่อสร้างองค์ความรู้และสัมพันธไมตรีที่ดีของผู้เรียน และการทำงานเป็นทีม โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ ซึ่งมีรายละเอียดวิธีการดำเนินการวิจัย ดังต่อไปนี้

๑. ประเด็นที่ศึกษา
๒. ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง
๓. ขั้นตอนและวิธีวิจัย
๔. การเก็บรวบรวมข้อมูล
๕. การวิเคราะห์ข้อมูล
๖. การนำเสนอผลการวิจัย

ประเด็นที่ศึกษา

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตเนื้อหาของการวิจัยตามข้อกำหนดประเด็นที่ศึกษาเพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

๑. เพื่อแก้ปัญหาการเรียนคำภาษาเขมรในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ตำบลโนนค้อ อำเภอโนนคูณ จังหวัดศรีสะเกษ
๒. เพื่อศึกษาพัฒนาการในการการเรียนคำภาษาเขมรในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ตำบลโนนค้อ อำเภอโนนคูณ จังหวัดศรีสะเกษ
๓. เพื่อสร้างองค์ความรู้และสัมพันธไมตรีที่ดีของผู้เรียน และการทำงานเป็นทีม

ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

๑. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - ๑.๑ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ตำบลโนนค้อ อำเภอโนนคูณ จังหวัดศรีสะเกษ ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๑ จำนวนนักเรียน ๘๘ คน

ขั้นตอนและวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่อง การใช้แบบฝึกทักษะเพื่อแก้ปัญหาการเรียนคำภาษาเขมรในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ตำบลโนนค้อ อำเภอโนนคูณ จังหวัดศรีสะเกษ ผู้วิจัยกำหนดขั้นตอนและวิธีวิจัย ดังนี้

๑. ศึกษาปัญหาและเลือกกลุ่มเป้าหมาย
๒. ศึกษาข้อมูลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมถึงหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช ๒๕๕๑
๓. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบฝึกเสริมทักษะคำภาษาเขมรในภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๑
๔. สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์คำภาษาเขมรในภาษาไทย จำนวน ๒๐ ข้อ

๕. นำแบบฝึกไปทดลองกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างโดยใช้เวลาซ่อมเสริมสัปดาห์ละ ๑ ชั่วโมงเป็นเวลา ๗ ชั่วโมงและบันทึกผลเพื่อพัฒนาการความก้าวหน้า

๖. ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ โดยการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลเอกสาร และการเก็บรวบรวมข้อมูลในชั้นเรียน และนำข้อมูลมาจัดกลุ่มวิเคราะห์ตามขอบเขตเนื้อหา ดังนั้น เครื่องมือของการวิจัยจึงมีลักษณะดังนี้

๑. ประเภทของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย แบ่งออกเป็น ๓ ลักษณะ ดังนี้

๑.๑ เครื่องมือที่เป็นตัวบุคคล

๑.๑.๑ ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บข้อมูลทั้งในการศึกษาเอกสาร และจากกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ตำบลโนนค้อ อำเภอโนนคูณ จังหวัดศรีสะเกษ ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๑ จำนวนนักเรียน ๘๘ คน

๑.๒ เครื่องมือที่เป็นเอกสาร

๑.๒.๑ แบบฝึกทักษะ จำนวน ๕ ชุด

๑.๒.๒ แบบวัดผลสัมฤทธิ์คำภาษาเขมรในภาษาไทย แบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ ๔ ตัวเลือก จำนวน ๑๐ ข้อ

๑.๒.๓ แบบบันทึกคะแนนของนักเรียน

๑.๒.๔ แบบประเมินความพึงพอใจในการเรียนการคำภาษาเขมรในภาษาไทย

๑.๓ เครื่องมือที่เป็นอุปกรณ์

๑.๓.๑ กล้องบันทึกภาพ

๑.๓.๒ สมุด ปากกาจดบันทึก

๑.๓.๓ เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ และคอมพิวเตอร์วางตั้ง

๒. การสร้างเครื่องมือ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดขั้นตอนและวิธีการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

๒.๑ ศึกษาข้อมูลเบื้องต้นเพื่อเป็นความรู้พื้นฐานในการสร้างแบบฝึกทักษะ และแบบวัดผลสัมฤทธิ์

๒.๒ นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเอกสารในเบื้องต้น มาสร้างแบบฝึกทักษะ และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการเรียนรู้คำที่มาจากภาษาเขมรในภาษาไทย

๒.๓ นำแบบฝึกทักษะและแบบวัดผลสัมฤทธิ์ที่สร้างเสร็จแล้วเสนออาจารย์ที่ปรึกษาในการวิจัย ตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสม ทั้งนี้ เพื่อให้สามารถนำไปใช้ในวิจัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ขั้นตอนการทดลอง

การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยในครั้งนี้มีขั้นตอนการทดลอง ดังนี้

ลำดับที่	กิจกรรม	ช่วงเวลา
๑	ศึกษาใบความรู้	สัปดาห์ที่ ๑
๒	ทำแบบฝึกทักษะที่ ๑	สัปดาห์ที่ ๒
๓	ทำแบบฝึกทักษะที่ ๒	สัปดาห์ที่ ๓
๔	ทำแบบฝึกทักษะที่ ๓	สัปดาห์ที่ ๔
๕	ทำแบบฝึกทักษะที่ ๔	สัปดาห์ที่ ๕
๖	ทดสอบความสามารถหลังเรียน	สัปดาห์ที่ ๖

๗	วิเคราะห์ สรุปผล และรายงานผลการวิจัย	สัปดาห์ที่ ๗
---	--------------------------------------	--------------

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยเรื่อง การใช้แบบฝึกทักษะเพื่อแก้ปัญหาการเรียนคำภาษาเขมรในภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ตำบลโนนค้อ อำเภอโนนคูณ จังหวัดศรีสะเกษ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลเชิงปริมาณจากเอกสารและข้อมูลในชั้นเรียน โดยใช้เทคนิควิธีการเก็บข้อมูล ดังนี้

๑. การเก็บข้อมูลจากเอกสาร ผู้วิจัยใช้เทคนิควิธีการแบบสำรวจจากเอกสาร โดย การศึกษาจากแหล่งเรียนรู้ในพื้นที่ และนอกพื้นที่วิจัย เป็นการศึกษาเอกสารที่มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาใช้เป็นข้อมูลพื้นฐาน ในการศึกษาวิเคราะห์และสังเคราะห์ โดยเก็บรวบรวมจากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ดังนี้

๑.๑ ห้องสมุดประชาชน อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ

๑.๓ ห้องสมุดโรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ตำบลโนนค้อ อำเภอโนนคูณ จังหวัดศรีสะเกษ

๑.๔ อินเทอร์เน็ต

๒. การเก็บข้อมูลการวิจัยในชั้นเรียน ผู้วิจัยใช้เทคนิควิธีการให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะแล้วบันทึกผลคะแนน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ และตรงตามวัตถุประสงค์

การวิเคราะห์ข้อมูล

การใช้แบบฝึกทักษะเพื่อแก้ปัญหาการเรียนคำภาษาเขมรในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ตำบลโนนค้อ อำเภอโนนคูณ จังหวัดศรีสะเกษ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล เปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และพัฒนาการของนักเรียนโดยสถิติ ดังนี้

๑. หาค่าสถิติพื้นฐานค่าร้อยละของคะแนนโดยใช้สูตร ดังนี้

$$\text{ค่าร้อยละ} = \frac{X \times 100}{N}$$

เมื่อ X = คะแนนที่ได้

N = จำนวนนักเรียนทั้งหมด

การวิเคราะห์ค่าสถิติร้อยละมีช่วงคะแนนและแปลผล ดังนี้

๘๐-๑๐๐	หมายถึง	ดีมาก
๗๐-๗๙	หมายถึง	ดี
๕๐-๖๙	หมายถึง	พอใช้
๐-๔๙	หมายถึง	ปรับปรุง

สังเคราะห์ข้อมูล เรียบเรียงและตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง แล้วนำเสนอผลการวิจัย สรุปและอภิปรายผล โดยใช้แนวคิด ทฤษฎี เอกสารที่เกี่ยวข้องมาประกอบการอภิปราย และให้ข้อเสนอแนะที่เอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาการวิจัยต่อไป

การนำเสนอผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การใช้แบบฝึกทักษะเพื่อแก้ปัญหการเรียนรู้คำภาษาเขมรในภาษาไทยของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ตำบลโนนค้อ อำเภอโนนคูณ จังหวัดศรีสะเกษ ครั้งนี้ผู้วิจัยนำเสนอ
ผลการวิจัยเชิงสถิติ

วิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยเรื่องการใช้แบบฝึกทักษะเพื่อแก้ปัญหาการเรียนคำภาษาเขมรในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ตำบลโนนค้อ อำเภอโนนคูณ จังหวัดศรีสะเกษ นี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อแก้ปัญหาการเรียนคำภาษาเขมรในภาษาไทย เพื่อศึกษาพัฒนาการในการการเรียนคำภาษาเขมรในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และเพื่อสร้างองค์ความรู้และสัมพันธไมตรีที่ดีของผู้เรียน และการทำงานเป็นทีม โดยเลือกกลุ่มเป้าหมายด้วยวิธีเฉพาะเจาะจง และผู้วิจัยเก็บข้อมูลเชิงสถิติ ซึ่งมีผลการวิเคราะห์ ดังนี้

ที่	ชื่อทีม	รายการบันทึก					รวม	แปลผล
		แบบฝึกที่ ๑	แบบฝึกที่ ๒	แบบฝึกที่ ๓	แบบฝึกที่ ๔	แบบทดสอบ		
๑	ทีมลิ้มนอน	๑๒	๑๙	๑๙	๑๐	๗	๖๗	พอใช้
๒	ทีมผู้สาวรณแห่	๑๒	๒๑	๑๓	๑๕	๔	๖๕	พอใช้
๓	ทีมสังกัด ๒	๑๒	๒๑	๑๔	๒๐	๕	๗๒	ดี
๔	ทีมมิดดี้	๑๒	๒๔	๑๗	๒๐	๓	๗๖	ดี
๕	ทีมหรรพพาน	๑๔	๑๙	๑๘	๑๕	๖	๗๒	ดี
๖	ทีมงานมาตรฐาน	๑๔	๒๔	๒๔	๒๐	๕	๘๗	ดีมาก
๗	ทีมสกรปรก	๑๑	๒๔	๑๙	๒๒	๕	๘๑	ดีมาก
๘	ทีมงานคุณภาพ	๙	๑๙	๑๓	๑๙	๖	๖๖	พอใช้
๙	ทีมโคตรฟิน	๑๑	๑๒	๑๓	๑๕	๓	๕๔	พอใช้
๑๐	ทีมไก่อ่อน	๙	๒๐	๑๔	๑๓	๖	๖๒	พอใช้
๑๑	ทีมmasterteam	๑๒	๒๑	๒๑	๒๑	๘	๘๓	ดีมาก
๑๒	ทีมไก่	๙	๑๔	๑๕	๓	๓	๔๔	ปรับปรุง
๑๓	ทีมแอ้๕๕๕	๑๔	๒๖	๑๘	๒๓	๕	๘๖	ดีมาก
๑๔	ทีมซ้ายสังคาย	๐	๒๐	๗	๘	๔.๕	๓๙.๕	ปรับปรุง
๑๕	ทีมไก่ดี	๐	๑๑	๑๒	๑๓	๓	๓๙	ปรับปรุง

ตารางที่ ๑ ตารางแสดงคะแนนการทำแบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓/๑

		รายการบันทึก		
--	--	--------------	--	--

ที่	ชื่อทีม	แบบฝึกที่ ๑	แบบฝึกที่ ๒	แบบฝึกที่ ๓	แบบฝึกที่ ๔	แบบทดสอบ	รวม	แปลผล
๑	ทีม น.ขวัญใจ	๑๐	๒๖	๑๓	๑๕	๔	๖๘	พอใช้
๒	ทีมซึ่กระตึก	๘	๒๙	๑๖	๑๔	๖	๗๓	ดี
๓	ทีมโอโอ	๑๑	๒๖	๑๓	๑๐	๕	๖๕	พอใช้
๔	ทีมพีเอส	๑๒	๒๘	๒๑	๑๘	๘	๘๗	ดีมาก
๕	ทีมก้อนคำ	๑๑	๒๗	๒๒	๑๗	๕	๘๒	ดีมาก
๖	ทีมตากลม	๑๑	๒๖	๑๖	๑๘	๖	๗๗	ดี
๗	ทีมเต๋าตาโต	๑๐	๒๖	๒๐	๑๑	๗	๗๔	ดี
๘	ทีมมะเร็งระยะสุดท้าย	๑๑	๒๗	๑๗	๑๙	๕	๗๙	ดี
๙	ทีมผู้บำเพ็ญบุญ	๗	๒๙	๙	๔	๘	๕๗	พอใช้
๑๐	ทีมไก่อ่าง	๙	๒๔	๑๐	๒๓	๘	๗๔	ดี
๑๑	ทีมปัญญาพร	๐	๐	๐	๑๕	๐	๑๕	ปรับปรุง

ตารางที่ ๒ ตารางแสดงคะแนนการทำแบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓/๒

ที่	ชื่อทีม	รายการบันทึก					รวม	แปลผล
		แบบฝึกที่ ๑	แบบฝึกที่ ๒	แบบฝึกที่ ๓	แบบฝึกที่ ๔	แบบทดสอบ		
๑	ทีมบ่หล่อแต่ขอมาด	๑๑	๒๗	๒๐	๑๑	๖	๗๕	ดี
๒	ทีมนอนน้อยแต่ ๑๐๐%	๑๓	๒๐	๑๑	๔	๖	๕๔	พอใช้
๓	ทีมบ่ฮู้ดอก	๑๑	๑๖	๑๑	๗	๗	๕๒	พอใช้
๔	ทีมไทเกอร์	๑๑	๓๐	๑๙	๘	๖	๗๔	ดี
๕	ทีมเวิร์ค	๘	๒๘	๒๐	๒๒	๘	๘๖	ดีมาก
๖	ทีมตดซิง	๙	๒๘	๑๙	๑๖	๘	๘๐	ดีมาก
๗	ทีมลำดวน	๘	๓๐	๑๖	๒๑	๕	๘๐	ดีมาก
๘	ทีมบ่งามแต่เด็ด	๑๐	๓๐	๑๕	๑๖	๘	๗๙	ดี
๙	ทีมสเลฟปี	๑๐	๓๑	๑๗	๑๕	๗	๘๐	ดีมาก
๑๐	ทีมRainbow	๑๒	๓๑	๑๙	๑๒	๗	๘๑	ดีมาก
๑๑	ทีม ๒ สลิ่ง	๑๐	๒๘	๑๔	๑๖	๕	๗๓	ดี
๑๒	ทีม ๒ บาท ๕๐	๑๑	๒๘	๒๒	๒๔	๗	๙๒	ดีมาก
๑๓	ทีมเต่างอย	๑๑	๓๐	๒๑	๑๔	๖	๘๒	ดีมาก
๑๔	ทีมบ่หล่อแต่เว้ายาก	๐	๒๘	๗	๖	๓.๕	๔๔.๕	ปรับปรุง

ตารางที่ ๓ ตารางแสดงคะแนนการทำแบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓/๓

บทที่ ๕

สรุปผล อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่องการใช้แบบฝึกทักษะเพื่อแก้ปัญหาการเรียนคำภาษาเขมรในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ตำบลโนนค้อ อำเภอโนนคูณ จังหวัดศรีสะเกษ มีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ปัญหาการเรียนคำภาษาเขมรในภาษาไทย เพื่อศึกษาพัฒนาการในการเรียนคำภาษาเขมรในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และเพื่อสร้างองค์ความรู้และสัมพันธไมตรีที่ดีของผู้เรียน และการทำงานเป็นทีม โดยผู้วิจัยได้ศึกษาเชิงลึกด้วยวิธีการวิจัยเชิงสถิติ และได้วิเคราะห์ปัญหา เลือกกลุ่มเป้าหมาย สร้างแบบฝึกทักษะ แล้วนำไปให้นักเรียนฝึกปฏิบัติ และวิเคราะห์ผล และเสนอผลการวิจัยด้วยวิธีทางสถิติ ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง การใช้แบบฝึกทักษะเพื่อแก้ปัญหาการเรียนคำภาษาเขมรในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโนนค้อวิทยาคม ตำบลโนนค้อ อำเภอโนนคูณ จังหวัดศรีสะเกษ สามารถสรุปผลได้ดังนี้

นักเรียนมีพัฒนาการในการเรียนเรื่องคำภาษาเขมรในภาษาไทยอยู่ในเกณฑ์ ดีมาก ๑๓ ทีม คิดเป็นร้อยละ ๓๒.๕ อยู่ในเกณฑ์ ดี ๑๒ ทีม คิดเป็นร้อยละ ๓๐ อยู่ในเกณฑ์ พอใช้ ๑๐ ทีม คิดเป็นร้อยละ ๒๕ อยู่ในเกณฑ์ ปรับปรุง ๕ ทีม คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๕ การใช้แบบฝึกทักษะแก้ปัญหาการเรียนคำภาษาเขมรในภาษาไทยทำให้นักเรียนมีพัฒนาการในการเรียนรู้มากขึ้น และกระบวนการทำงานเป็นทีมสามารถสร้างสัมพันธไมตรีที่ดีต่อกันได้เป็นอย่างดี รวมถึงมีความสามัคคีกันมากยิ่งขึ้น

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะคำภาษาเขมรในภาษาไทย ทำให้นักเรียนร้อยละ ๑๐๐ เกิดการเรียนรู้และมีพัฒนาการอย่างมีประสิทธิภาพ นำไปสู่การมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ จึงควรได้รับการส่งเสริมให้ครูผู้สอนได้มีการสร้างแบบฝึกทักษะเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกกระบวนการคิด การเขียนเพื่อนำไปต่อยอดในการเรียนวิชาอื่น ๆ

การศึกษาเรื่องคำภาษาเขมรในภาษาไทย ถือว่ายากสำหรับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา เพราะคำที่มีเพราะเป็นคำที่มาจากต่างประเทศ และเป็นคำที่ไทยนำมาใช้ โดยมีการเปลี่ยนแปลง รูป มาช้านาน ทำให้นักเรียนต้องใช้เทคนิคในการจดจำ และเรียนรู้ให้เกิดความเข้าใจด้วยตนเอง ดังนั้น ครูผู้สอนจึงควรมีรูปแบบ กระบวนการในการสอนที่หลากหลาย รวมถึงการสร้างแบบฝึกทักษะจะต้องมีความแปลกใหม่ เหมาะสมกับสติปัญญาของผู้เรียน รวมถึงการดูแลเอาใจใส่ของครูผู้สอนด้วย

ข้อเสนอแนะ

๑. ครูผู้สอนควรมีรูปแบบหรือกระบวนการสอนที่หลากหลาย เพราะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ เป็นวัยที่เริ่มคะนอง ทำให้สมาธิในการเรียนมีน้อย ถ้าหากครูผู้สอนมีวิธีการสอนที่เหมาะสมกับวัยและสติปัญญาจะสามารถทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้โดยง่าย

๒. แบบฝึกทักษะควรมีรูปภาพหรือมีการตกแต่งให้สวยงาม เพื่อเป็นแรงดึงดูดให้นักเรียนสนใจ

๓. ควรมีการศึกษานักเรียนรายกรณี เพื่อให้นักเรียนเกิดการพัฒนาได้อย่างเต็มศักยภาพ และง่ายต่อการ

ดูแล

บรรณานุกรม

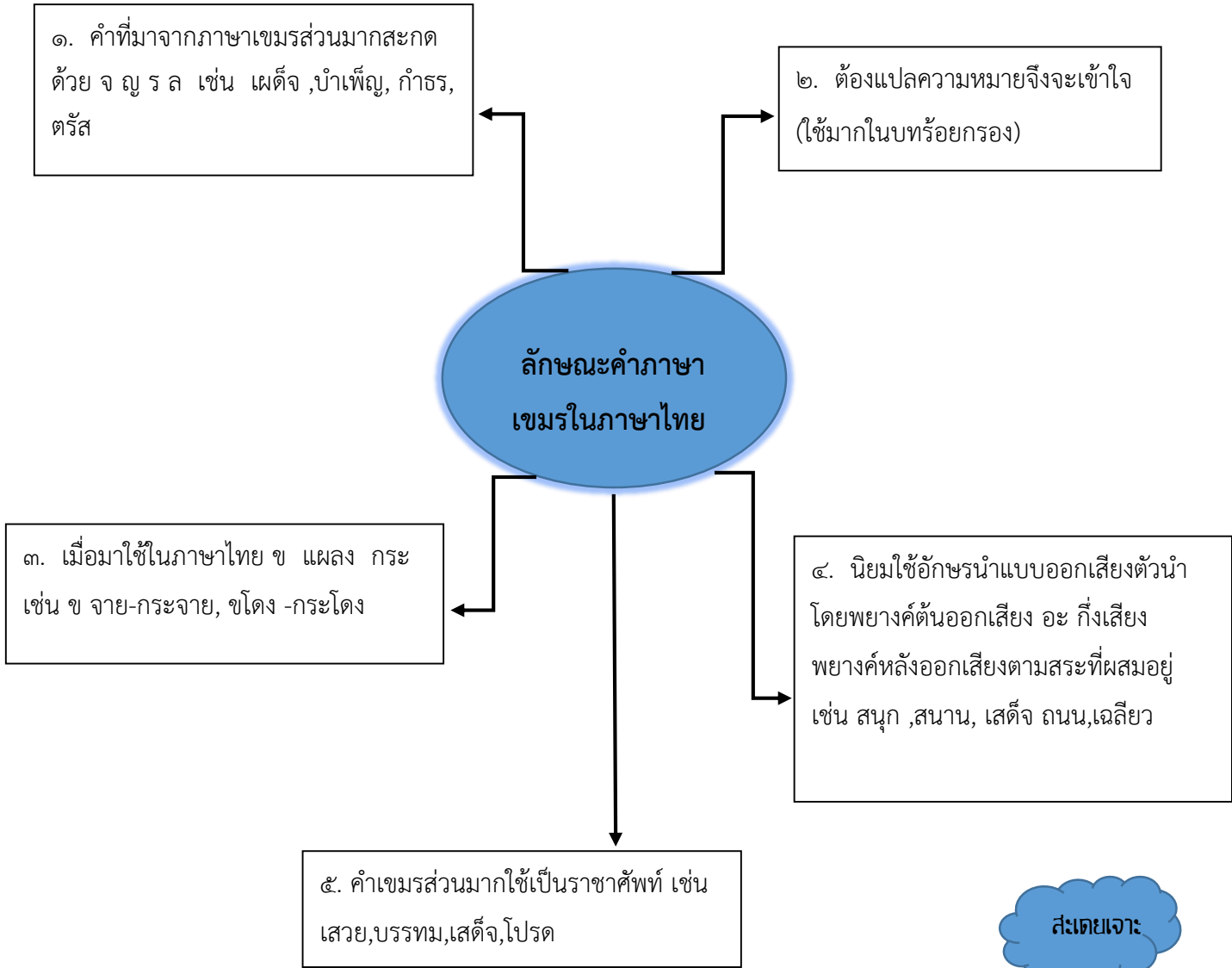
- กรรณิการ์ พวงเกษม. (๒๕๓๔). ปัญหาและกลวิธีการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- จรรยา คุณมี. (๒๕๒๐). การสอนภาษาไทย ๑. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประสานการพิมพ์.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ. (๒๕๓๗). การทดสอบประสิทธิภาพชุดการสอน. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- บุญชม ศรีสะอาด (๒๕๔๐). วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ปราณี อยู่คง. (๒๕๔๖). การพัฒนาชุดฝึกทักษะวิชาภาษาไทยระดับประถมศึกษา. อุบลราชธานี : สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี.
- ผอบ โปษะกฤษณะ. (๒๕๓๒). ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย การเขียน การอ่าน การพูด การฟัง และราชาศัพท์. กรุงเทพฯ : รวมสาส์น.
- พร้อมพรรณ อุดมสิน. (๒๕๔๕). การติดตามผลครุศาสตร์บัณฑิต สาขามัธยมศึกษาวิชาเอกคณิตศาสตร์. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพศาล หวังพานิชย์ (๒๕๒๖). การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชย์.
- พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน. (๒๕๕๔). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔. เฉลิม พระเกียรติ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๗ รอบ ๕ ธันวาคม. กรุงเทพฯ : ศิริวัฒนาอินเตอร์พริ้นท์.
- ภัทรินทร์ จันทรภาพ. (๒๕๕๐). การศึกษาการพัฒนาการเขียนสะกดคำ. กรุงเทพฯ : ไอเดียพริ้น.
- ลัดดา ดวงแก้วเรือน. (๒๕๕๐). การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำที่มีการันต์โดยใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ ๓/๑๐ โรงเรียนบรินสร้อยแยลส์วิทยาลัย. เชียงใหม่ : NPปริ้นเตอร์.
- วรรณิ โสมประยูร. (๒๕๔๒). เทคนิคการสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้าวิชาการ.
- วลี สุมิพันธ์. (๒๕๓๐). ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเขียน. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิเชียร เกตุสิงห์ (๒๕๔๑). สถิติวิเคราะห์สำหรับการวิจัย. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช. สถาบันพัฒนาผู้บริหารการศึกษา.
- วิไลวรรณ พรหมทอง. (๒๕๕๐). ชุดการสอนระดับประถม. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สนิท สัตโยภาส. (๒๕๓๘). การสอนภาษาไทยแก่เด็กประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : บรรณกิจเทรดดิ้ง.
- สามารถ ศักดิ์เจริญ (๒๕๑๗). ปรีศนาร้อยกรอง. นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุจิต เพียรชอบ. (๒๕๓๑). ชุดการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน. กรุงเทพฯ : วารสารวิชาการ.
- สุปราณี ดาราฉาย. (๒๕๓๙). “สอนนักเรียนให้เขียนตัวสะกดถูก.” กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. (๒๕๔๐). หลักภาษาไทย. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สมนึก ภัททิธรณี (๒๕๔๖). การวัดผลการศึกษา. กาฬสินธุ์ : ประสานการพิมพ์.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (๒๕๓๗). สมรรถภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (๒๕๔๐). รายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษาของ ผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. กรุงเทพฯ : สำนักงานทดสอบทางการศึกษา.
- สำราญ เมียงมาก. (๒๕๔๗). ศึกษาและแก้ปัญหา นักเรียนเขียนภาษาไทยไม่ถูกต้อง. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

บรรณานุกรม

- อดุลย์ ภูปลื้ม. (๒๕๓๙). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ โดยใช้แบบฝึกที่จัดคำเป็นกลุ่มคำและแบบฝึก ที่จัดคำละคำ. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อัจฉรา ชิวพันธ์. (๒๕๓๔). หลักภาษาไทย. กรุงเทพฯ : บรรณกิจ.
- เอกฉันท จารุเมธีชน. (๒๕๓๗). การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พรีนติ้ง.
- บ้านจอมยุทธ. (๒๕๔๓). คำภาษาเขมรในภาษาไทย. [ออนไลน์]. สืบค้นได้จาก <https://www.baanjommyut.com> : ๑๙ สิงหาคม ๒๕๖๑.
- พิศพร กล้าแข็ง. (๒๕๕๖). คำภาษาต่างประเทศในภาษาไทย. [ออนไลน์]. สืบค้นได้จาก <http://pissaporn.blogspot.com> : ๑๙ สิงหาคม ๒๕๖๑.

ภาคผนวก

ใบความรู้
คำภาษาต่างประเทศในภาษาไทย (เขมร)

การนับเลขแบบเขมร

๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐
มួយ	ปืล	เบย	บวล	ปรำ	ปรำมุย	ปรำปืล	ปรำเบย	ปรำบวล	ดื้อป

แบบฝึกที่ ๑

คำชี้แจง จงเลือก จีน อังกฤษ ไทย เขมร บาลี สันสกฤต เติมลงในช่องภาษาให้ถูกต้อง

ที่	คำ	ภาษา
๑	ณ	
๒	บัญญัติ	
๓	กระทรวง	
๔	บันทึก	
๕	กัปตัน	
๖	สามี	
๗	สวามี	
๘	กำเฒ่า	
๙	เก๊าท์	
๑๐	กฤษณะ	
๑๑	คอร์รัปชัน	
๑๒	กงเต๊ก	
๑๓	บัลลังก์	
๑๔	จรรยา	
๑๕	ขจร	
๑๖	ม้านั่ง	
๑๗	ก๊อบปี้	
๑๘	ประเดี้ยว	
๑๙	ศึก	
๒๐	เมี่ยน	

แบบฝึกที่ ๒

คำชี้แจง ให้นักเรียนหาคำที่มาจากภาษาเขมร แล้วนำไปเขียนลงในช่องว่างที่ครูกำหนดให้

แ	ข	ท	ล	า	ย	เ	ส	ว	ย	โ	ส
ผ	ล	ง	ด	บ	ำ	บั	ด	ข	ง	ไ	ำ
น	ก	เ	ง	ก	ข	จี	ว	จ	ส	พ	ร
ก	ำ	เ	นิ	ด	โ	ฉ	ม	า	ศ	รี	า
ก	ัน	ข	ล	ำ	ม	ะ	ท	ย	ก	ร	ญ
ฟ	น	ล	อ	รั	ย	เ	ร	บ	ผ	ัน	ง
โ	ล	า	อ	ส	น	ชี	ร	ง	ล	ก	ห
บ	ร	ร	ทุ	ก	ส	ง	บ	ล	า	เ	ฟ
ว	บั	ง	อ	า	จ	เ	จ	ริ	ญ	ล	แ
ก	ง	ก	ก	ท	ณ	ท	แ	ส	ด	ง	ท
ป	อ	ผ	ม	ส	ก	ร	า	บ	ท	ฏ	ร
ช	ำ	น	า	ญ	ธ	า	ช	ำ	รุ	ด	ก

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ทีม.....พวกเราหน้าตา.....**เราทำได้.....คะแนนน**

แบบฝึกที่ ๓

คำชี้แจง ให้นักเรียนนำพยัญชนะจากด้านขวามาเติมลงหน้าคำต่อไปนี้ให้มีความหมายสัมพันธ์กัน

๑แผนก	ก..... น. การเกิด ,มีขึ้น , เป็นขึ้น	
๒เขลา	ข..... ก. ชี้แจง ,อธิบาย ,บอกให้รู้	
๓เสวย	ช..... ก. พุด (ราชา)	
๔บำบัด	ค..... ก. นอน (ราชา)	
๕ขยาย	ศ..... ว. งาม	
๖กำเนิด	สม..... น. ส่วนย่อย ,พวก ,หมู่ ,ส่วนราชการที่รองจากกอง	
๗ขจี	ง..... ก. สุขสบาย	
๘ฉะเชิงเทรา	จ..... น. ฝาที่ก่อด้วยอิฐหรือปูน ,ฝาที่บิที่โบกปูน	
๙เจริญ	ฉ..... ก. กล้าแสดงกล้าทำด้วยทะนงใจหรือฮึกเหิมโดยไม่ยำเกรงหรือไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง ,กล้าละเมิดกฎหมาย	
๑๐แพรง	ช..... น. การแสดงความเคารพด้วยวิธีนั่งประนมมือแล้วน้อมศีรษะลงจดพื้น	
๑๑ผนัง	ซ..... น. จังหวัดหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	
๑๒แสดง	ณ..... ว. ขาดไหวพริบ ,รู้ไม่ถึง ,รู้ไม่เท่าทัน ,ไม่เฉียบแหลม	
๑๓สำราญ	ญ..... ว. งามสดใส ,ดิบ ,อ่อน	
๑๔ศรี	ฎ..... น. ชื่อดอกไม้ชนิดหนึ่งมีสีขาว กลิ่นหอม	
๑๕บรรทม	ฏ..... ก. ทำให้คลาย ,ทำให้หาย	
๑๖ดำรง	ฐ..... ก. วางลง,ใส่ลง หรือบรรจุในยานพาหนะเพื่อขนย้ายไปที่ละมาก ๆ	
๑๗ทลาย	ท..... น. ผู้กะกะระราน	
๑๘ล่อ	ฒ..... ก. กระจ่าย มักใช้คู่กับ ขจร	
๑๙บังอาจ	ณ..... น. ดอกไม้	
๒๐ผกา	ด..... ก. เติบโต ,งอกงาม ,มากขึ้น	
๒๑โถม	ต..... น. รูปร่าง ,ทรวดทรง ,เค้า	
๒๒กำเดา	ถ..... น. เลือดที่ออกทางจมูก	
๒๓บรรทุก	ท..... ก. กิน (ราชา)	
๒๔นั่งเลง	ธ..... ก. ดูแลคนพิการให้หายป่วย	
๒๕กราบ	น..... ก. คิด ,ไตร่ตรอง	
	บ..... น. ไม่มีสิ่งใดมาทำให้เป็นทุกข์	
	ป..... น. ซอผลของหมากหรือมะพร้าวที่ออกมาเป็นกลุ่มรวมกัน	
	ผ..... ก. เข้าไปอยู่ในระหว่างสิ่งอื่นในลักษณะที่เบียดเสียด	
	ฝ..... ก. อาการที่สิ่งซึ่งเป็นกลุ่มก้อนแตกหักหรือพังกระจัดกระจาย	
	พ..... น. มิ่ง ,สิริมงคล ,ความรุ่งเรือง ,ความงาม ,ความเจริญ	

ทีม..... **เราทำได้.....คะเนน**

แบบฝึกที่ ๔

คำชี้แจง ให้นักเรียนท่องสร้อยญะตามเนื้อหาที่ครูกำหนดให้ แล้วจำแนกคำที่มาจากภาษาเขมร

สวัสดีพี่น้องทั้งหลาย

พวกเขาเรียนเขมร

โอ้..เขมรเป็นคำโดด

ฟังแล้วตาสะออน

มักมีเสียงบ่าบังบัน

ฟังแล้วเสนาะหนอ

มักเป็นคำที่ควบกกล้า

ฟังแล้วน่าชื่นชม

เนียงลอลอ้อจันับ

ดำรัสณาไฉน

ตรัสประสานปราบปรัมอัญเชิญ

บรรเทาและบรรทุก

ได้เวลาห่มุ่ช้าน้อย

มือใหม่สั้ได้พา

ให้ทุกท่านมีความสุข

เดินทางไปมองใต้

ทั้งหญิงและชายที่พบเห็น

เพราะนั่นเป็นคำยืมมา

อยู่ในโหมดเขมร-มอญ

โถมมอญล่อจริง

สะกดนั้น จ ญ ล

เสียง ร เรือ เพี้ยนชัดเจน

อักษรนำกะนิยม

หายระทมมีราชาศัพท์

แสดงฉบับสำราญสไป

แทรกโถมเจริญขจี

สรรเสริญเสวยสนุก

มีความสุขเมื่อได้ฟัง

ลาลับคล้อยไปก่อนจำ

เรียนภาษาอันอื่นอีก

ไม่มีทุกข์หน้าสดใส

ให้ปลอดภัยและโชคดี

ทีม.....เราได้.....คะแนน

แบบทดสอบหลังเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

๑. ข้อใดกล่าวไม่ถูกต้องเกี่ยวกับคำภาษาเขมรในภาษาไทย
- ก. คำที่มาจากภาษาเขมรส่วนใหญ่มักจะสะกดด้วย ตัว จ ญ ร ล
- ข. คำที่มาจากภาษาเขมรส่วนใหญ่เป็นคำราชาศัพท์
- ค. ภาษาเขมรจัดอยู่ในภาษาคำโดด อยู่ในตระกูล มอญ-เขมร
- ง. คำที่มาจากภาษาเขมรส่วนใหญ่เป็นคำควบกล้ำและ มักมีตัวการันต์

๒. ข้อใดเป็นคำที่มาจากภาษาเขมรทุกคำ

- ก. กำเดา ขจร ฉับ
- ข. ลออ ไฉน ประเดี้ยว
- ค. เจริญ คึก แทรก
- ง. แสดง สนุก สอก

๓. “ศรี” มีความหมายตามพจนานุกรมว่าอย่างไร

- ก. ผิพรรณ ข. ความสะอาด
- ค. มิ่ง,สิริมงคล ง. ความสง่าของบุคคล

๔. “ดำรง” มีความหมายตามพจนานุกรมว่าอย่างไร

- ก. คิด, ไตรตรอง ข. โครงการของพระราชา
- ค. การคิดวิเคราะห์ ง. พุด

๕. คำที่มาจากภาษาเขมรข้อใดสะกดถูกต้องทุกทำ

- ก. บรรเทา สงบ ทะลาย
- ข. ละออ บรรทุก เสวย
- ค. บังอาจ ขยาย สไป
- ง. ขะจี กำเนิด กำเดา

๖. ประโยคในข้อใดไม่มีคำที่มาจากภาษาเขมร

- ก. จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา
- ข. ขอให้ชีวิตสุขสำราญ สวยสดใสดังหาดทรายงาม
- ค. การดำเนินรายการเป็นไปด้วยความเรียบร้อย
- ง. ประชาชนประเทศลาวได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์เขื่อน เซเปียน-เขื่อนน้ำน้อยแตก

๗. ข้อใดต่อไปนี้ไม่มีคำที่มาจากภาษาเขมรมากที่สุด

- ก. นักแสดงที่ตมผกาอยู่บนหุ รั้วแลดูงามล่อแม่โฉมศรี
- ข. รถบรรทุกขนเสื้อผ้าอาหารไปมอบให้ประชาชนเพื่อ บรรเทาทุกข์
- ค. นักเรียน ม.๓ นั่งฟังนิทานเรื่องกำเนิดผีขุนจากครู ฉวีวรรณอย่างสนุกเฮฮา

๘. พู่กันอันกว้างใหญ่มีต้นข้าวเขียวขจีดูแล้วสบายตา

กะทิเป็นกะเทย	นั่งชมเขยหล้าขจี
กะทิมีโฉมศรี	เป็นเพื่อนซี้สุขสรานู
สองเกลอนั่งแต่งหน้า	แสดงรำเครื่องสำอาง
ถนนสองข้างทาง	ไม่อ้างว่างคนแลมอง
เดินเล่นเย็นสด	เดินผ่านวัดโขมดปอง
ยกไห้วพนมทอ	หายคะนองเพราะแม่ดี

บทประพันธ์ข้างต้นมีคำที่มาจากภาษาเขมรทั้งหมดกี่คำ (ไม่นับ คำซ้ำ)

- ก. ๑๑ คำ ข. ๑๓ คำ
- ค. ๑๔ คำ ง. ๑๖ คำ

๙. ให้นักเรียน / ลงในช่องที่นักเรียนเห็นว่าถูกต้องมากที่สุด

ใช่	ไม่ใช่	รายการ
		โถง เป็นคำนาม หมายถึง ตะวัน
		โขมด เป็นคำวิเศษณ์ หมายถึง ผีชนิดหนึ่งในพวกผีกระสือหรือผีโพง
		มะโรง มะเส็ง มะเมี้ย มะแม เป็นคำที่มาจาก ภาษาเขมรทั้งหมด
		คำว่า “ออกญา” หมายถึง บรรดาศักดิ์ชั้นสูงที่พระราชทานในสมัยอยุธยา สูงกว่า ออกพระ ซึ่งแผลงมาจากคำภาษาเขมรว่า “ออกญา”

๑๐. ให้นักเรียนเขียนความรู้ที่ได้รับ/ข้อคิดจากการเรียนเรื่อง คำภาษาต่างประเทศในภาษาไทย (เขมร) (อย่างน้อย ๓ ข้อ)

.....

.....

.....

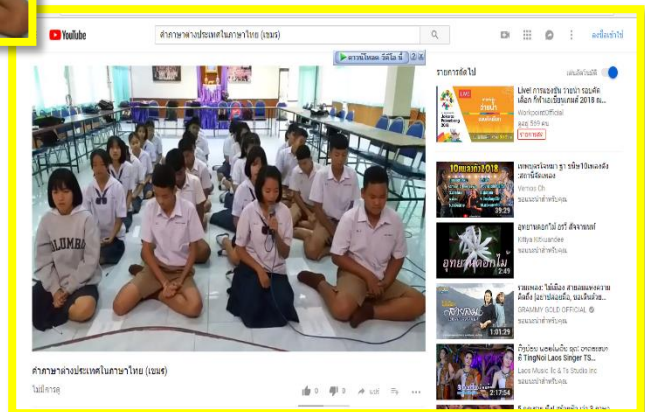
.....

.....

.....

.....

ภาพประกอบกิจกรรม

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-นามสกุล นางสาววิวรรณ บุญเต็ม

วัน เดือน ปีเกิด ๑ พฤษภาคม ๒๕๓๕

สถานที่เกิด โรงพยาบาลกันทรลักษณ์ จังหวัดศรีสะเกษ

ที่อยู่ปัจจุบัน ๑๔ หมู่ ๙ ตำบลบึงมะลู อำเภอกันทรลักษณ์ จังหวัดศรีสะเกษ

ประวัติการศึกษา/การทำงาน

- จบระดับชั้นประถมศึกษาจากโรงเรียนบ้านหนองตลาด-โนนเปือย อำเภอกันทรลักษณ์ จังหวัดศรีสะเกษ
เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๘

- จบระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น-ปลายจากโรงเรียนบึงมะลูวิทยา อำเภอกันทรลักษณ์ จังหวัดศรีสะเกษ
เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๔

- จบการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาไทย ค.บ. ๕ ปี มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

- ปัจจุบันดำรงตำแหน่งครู โรงเรียนโนนค้อวิทยาكم ตำบลโนนค้อ อำเภอโนนคูณ
จังหวัดศรีสะเกษ